

BIJBEL

*Herziene
Statenvertaling*

²⁰ Haar broer Absalom zei tegen haar: Is je broertje Amnon bij je geweest? Nu dan, zus van mij, zwijg *erover*, hij is je broer; neem het niet *al te zeer* ter harte. Daarna woonde Tamar, eenzaam, in het huis van haar broer Absalom.

²¹ Toen koning David al deze dingen hoorde, ontstak hij in hevige *woede*.

²² Maar Absalom sprak niet met Amnon, geen kwaad en geen goed, want Absalom haatte Amnon, omdat hij zijn zusster Tamar verkracht had.

Dood van Amnon

²³ Het gebeurde twee volle jaren* later, toen Absalom *schaapscheerders aan het werk* had in Baäl-Hazor, dat bij Efraïm ligt, dat Absalom alle zonen van de koning uitnodigde.

²⁴ Absalom kwam bij de koning en zei: Zie toch, uw dienaar heeft *schaapscheerders aan het werk*; laat de koning en zijn dienaren toch met uw dienaar meegaan.

²⁵ Maar de koning zei tegen Absalom: Nee, mijn zoon, laten wij toch niet allemaal gaan, zodat wij je niet tot last zijn. *Absalom* hield bij hem aan. Hij wilde echter niet meegaan, maar gaf hem zijn zegen.

²⁶ Toen zei Absalom: Zo niet, laat dan mijn broer Amnon met ons meegaan. Maar de koning zei tegen hem: Waarom zou hij met je meegaan?

²⁷ Toen Absalom bij hem bleef aanhouden, liet hij Amnon en al de koningszonen met hem meegaan.

²⁸ Absalom gaf zijn knechten de opdracht: Let er toch op, als het hart van Amnon vrolijk is van de wijn en ik tegen u zeg: Dood Amnon, dan moet u hem doden. Wees niet bevreesd, heb ik het u niet geboden? Wees sterk en wees dappere mannen.

²⁹ En de knechten van Absalom deden met Amnon zoals Absalom geboden had.

Toen stonden alle zonen van de koning op, reden weg – ieder op zijn muilnier – en vluchtten.

³⁰ Het gebeurde, toen zij nog onderweg waren, dat het gerucht David bereikte: Absalom heeft al de zonen van de koning gedood en er is niet één van hen overgebleven.

³¹ Toen stond de koning op, ^ascheurde zijn kleren en ging op de grond liggen. Al zijn dienaren stonden *bij hem* met gescheurde kleren.

³² Maar Jonadab, de zoon van Simea, de broer van David, nam het woord en zei: Mijn heer moet niet denken dat zij al de jongemannen, de zonen van de koning, gedood hebben, want alleen Amnon is dood. Want Absalom heeft zich hierop toegelegd vanaf de dag dat deze zijn zusster Tamar verkracht heeft.

³³ Nu dan, mijn heer de koning moet de zaak niet zo ter harte nemen alsof al de zonen van de koning dood zijn, want alleen Amnon is dood.

^a2 Sam. 1:11

De vlucht van Absalom

³⁴ Absalom was gevlucht. De knecht die de wacht hield, hief zijn ogen op en keek, en zie, er kwam veel volk van de weg achter hem, aan de zijde van het gebergte.

³⁵ Toen zei Jonadab tegen de koning: Zie, *daar* komen de zonen van de koning; overeenkomstig het woord van uw dienaar, zo is het gebeurd.

³⁶ Het gebeurde, toen hij uitgesproken was, dat, zie, de zonen van de koning kwamen. Zij begonnen luid te huilen;* ook de koning en al zijn dienaren huilden luid.

³⁷ Absalom was gevlucht en naar Talmai, de zoon van Ammihur, koning van Gesur, gegaan. En *David* rouwde over zijn zoon, al die dagen.

³⁸ Absalom was dus gevlucht en naar Gesur gegaan. Hij bleef daar drie jaar.

³⁹ Koning David* verlangde ernaar uit te trekken naar Absalom, want hij had troost gevonden over Amnon, dat hij dood was.

De terugkeer van Absalom naar Jeruzalem

14 Toen Joab, de zoon van Zeruja, merkte dat het hart van de koning *zich bezighield* met Absalom,

² stuurde Joab *een bode* naar Tekoa en liet vandaar een wijze vrouw halen. Hij zei tegen haar: Doe toch alsof u rouw draagt, trek toch rouwkleding aan, zalf u niet met olie, en wees als een vrouw die al vele dagen rouw draagt over een dode.

³ Ga dan naar binnen bij de koning en spreek tot hem overeenkomstig dit woord. En Joab legde haar de woorden in de mond.

⁴ De vrouw uit Tekoa zei tegen de koning, terwijl zij zich met haar gezicht ter aarde wierp en zich neerboog; zij zei: Breng verlossing, o koning!

⁵ De koning zei tegen haar: Wat is er met u? Zij zei: Ach, ik ben een weduwe en mijn man is gestorven.

⁶ Nu had uw dienaar had twee zonen; in het veld raakten deze beiden slaags en er was niemand die tussenbeide kwam. Toen sloeg de een de ander *zo hard* dat hij hem doodde.

⁷ En zie, het hele geslacht heeft zich tegen uw dienaar gekeerd en gezegd: Geef hem die zijn broer doodgeslagen heeft hier. Dan zullen wij hem doden voor het leven van zijn broer, die hij doodgeslagen heeft, en zo ruimen wij ook de erfgenaam uit de weg. Zo zullen zij mijn *aloeiende* kooltje, dat nog overgebleven

is, uitdoven, en voor mijn man geen naam of overblijfsel op de aardbodem overlaten.

⁸ Toen zei de koning tegen deze vrouw: Ga naar uw huis en ik zal bevel geven met betrekking tot u.

⁹ Maar de vrouw uit Tekoa zei tegen de koning: Mijn heer koning, laat de ongerechtigheid op mij neerkomen en op het huis van mijn vader; laat de koning en zijn troon daarentegen onschuldig zijn.

¹⁰ De koning zei: Als iemand iets tegen u te zeggen heeft, breng hem dan bij mij; hij zal u dan voortaan niet meer aanraken.

¹¹ Zij zei: Laat de koning toch denken aan de HEERE, uw God, zodat de bloedwrekers niet nog meer verderf zullen aanrichten en mijn zoon uit de weg ruimen. Toen zei hij: *Zo waar* de HEERE leeft, *ik zweer* dat er niet één van de haren van uw zoon op de aarde zal vallen!

¹² Toen zei de vrouw: Laat uw dienaar toch een woord tot mijn heer de koning spreken. En hij zei: Spreek.

¹³ De vrouw zei: Waarom hebt u dan zo iets tegen het volk van God bedacht? Nu de koning dit woord gesproken heeft, is *hijzelf* als een schuldige, want de koning haalt de door hem verstotene niet terug.

¹⁴ Wij zullen immers zeker sterven en als water zijn dat op de aarde wordt uitgesgoten *en* dat niet *meer* verzameld kan worden. God neemt het leven echter niet weg, maar denkt plannen uit zodat de verstotene niet van Hem verstoten blijft.

¹⁵ Nu dan, dat ik gekomen ben om dit woord tot de koning, mijn heer, te spreken, is omdat het volk mij bevreesd gemaakt heeft. Daarom dacht uw dienaar: Laat ik toch tot de koning spreken;

¹³⁻¹⁴ volle jaren - Letterlijk: jaren (van) dagen.

¹³⁻¹⁶ begonnen luid te huilen - Letterlijk: verhieven hun stem en huilden.

¹³⁻³⁹ Koning David - sv: De ziel van koning David

misschien zal de koning doen wat zijn dienaress zegt,

¹⁶ want de koning zal luisteren en zijn dienaress redden uit de hand van de man die *van plan* is mij en mijn zoon tezamen uit de weg te ruimen, uit het eigendom van God.

¹⁷ Bovendien zei uw dienaress: Laat het woord van mijn heer de koning toch rust brengen, want als een engel van God, zó is mijn heer de koning, door al luisterend goed en kwaad *van elkaar te onderscheiden*. Moge de HEERE, uw God, met u zijn.

¹⁸ Toen antwoordde de koning en zei tegen de vrouw: Verberg toch niets voor mij *van* wat ik u ga vragen. En de vrouw zei: Laat mijn heer de koning toch spreken.

¹⁹ De koning zei: Heeft Joab, met u, de hand in dit alles? De vrouw antwoordde: *Zo waar* uw ziel leeft, mijn heer koning, niemand kan naar rechts of links afwijken van alles wat mijn heer de koning gesproken heeft! Inderdaad, uw dienaar Joab, die heeft het mij geboden, en die heeft al deze woorden uw dienaress in de mond gelegd.

²⁰ Om de voorstelling van zaken zo'n wending te geven, heeft uw dienaar Joab dit gedaan. Maar mijn heer is wijs, als de wijsheid van een engel van God, *en in staat* om alles op te merken wat op de aarde gebeurt.

²¹ Toen zei de koning tegen Joab: Zie toch, ik heb dit verzoek ingewilligd.* Ga dan en breng de jongeman Absalom terug.

²² Toen wierp Joab zich met zijn gezicht ter aarde, boog zich en dankte de koning. Joab zei: Uw dienaar heeft heden gemerkt dat ik genade gevonden heb in uw ogen, mijn heer de koning, omdat de koning het verzoek van zijn dienaar ingewilligd heeft.

²³ Toen maakte Joab zich gereed, ging naar Gesur en bracht Absalom naar Jeruzalem.

²⁴ De koning zei: Laat hij naar zijn huis terugkeren; mijn gezicht krijgt hij niet te zien. Zo keerde Absalom terug naar zijn huis, maar hij kreeg het gezicht van de koning niet te zien.

²⁵ Nu was er in heel Israël geen man zo knap als Absalom, buitengewoon prijzenswaardig. Van zijn voetzool af tot aan zijn schedel toe was er aan hem geen gebrek.

²⁶ Als hij zijn hoofd schoor – het gebeurde aan het eind van elk jaar* dat hij het schoor; omdat het hem te zwaar werd, daarom schoor hij het – dan woog dat hoofdhaar tweehonderd sikkel,* naar het ijkgewicht van de koning.

²⁷ Bij Absalom werden drie zonen geboren, en een dochter van wie de naam Tamar was. Zij was een vrouw die knap was om te zien.

²⁸ Zo bleef Absalom twee volle jaren* in Jeruzalem zonder dat hij het gezicht van de koning te zien kreeg.

²⁹ Daarom stuurde Absalom *een bode* naar Joab om hem naar de koning te sturen, maar hij wilde niet bij hem komen. Toen stuurde hij nog een tweede keer *een bode*, maar hij wilde niet komen.

³⁰ Toen zei hij tegen zijn dienaren: Zie, het stuk *grond* van Joab grenst aan het mijne* en hij heeft er gerst op staan; ga het in brand steken. En Absaloms dienaren staken dat stuk *grond* in brand.

³¹ Toen maakte Joab zich gereed, ging bij Absalom naar binnen, *zijn* huis in, en zei tegen hem: Waarom hebben uw dienaren het stuk *grond* dat van mij is, in brand gestoken?

³² En Absalom zei tegen Joab: Zie, ik heb *een bode* naar u gestuurd om te zeggen: Kom hierheen, zodat ik u naar de koning kan sturen om te zeggen: Waarom ben

ik uit Gesur *terugge*komen? Het zou mij beter zijn als ik nog daar was. Nu dan, laat mij het gezicht van de koning zien. Als er nog schuld in mij is, laat hij mij dan doden.

³³ Toen ging Joab bij de koning naar binnen en vertelde het hem. Deze riep Absalom *bij zich*, en hij kwam bij de koning en boog zich voor hem neer met zijn gezicht ter aarde, vóór de koning; en de koning kuste Absalom.

Opstand van Absalom

15 Het gebeurde daarna dat Absalom zich van een wagen en paarden voorzag, met vijftig man die voor hem uit snelden.

² Ook stond Absalom 's morgens vroeg op en ging aan de kant van de weg naar de poort staan. Het gebeurde dan dat Absalom elke man die een geschil had om mee naar de koning te gaan voor recht, bij zich riep en zei: Uit welke stad komt u? Als die dan zei: Uw dienaar komt uit een van de stammen van Israël,

³ zei Absalom tegen hem: Zie, uw zaken zijn goed en rechtmatig, maar bij de koning vindt u niemand die u gehoor geeft.

⁴ Verder zei Absalom: Als men mij maar tot rechter in het land aanstelde! Dan zou ieder die een geschil of rechtszaak heeft, bij mij kunnen komen en zou ik hem recht kunnen verschaffen.

⁵ Ook gebeurde het, dat als iemand naderde om voor hem te buigen, hij zijn hand uitstak, hem vastgreep en hem kuste.

⁶ Op die manier deed Absalom met heel Israël dat naar de koning ging voor recht.

Zo stal Absalom het hart van de mannen van Israël.

⁷ Na verloop van veertig jaar* zei Absalom tegen de koning: Laat mij toch gaan om mijn gelofte die ik voor de HEERE afgelegd heb, in Hebron na te komen.

⁸ Uw dienaar heeft namelijk een gelofte afgelegd toen ik in Gesur in Syrië woonde: Wanneer de HEERE mij werkelijk zal terugbrengen in Jeruzalem, zal ik de HEERE dienen.

⁹ Toen zei de koning tegen hem: Ga in vrede. Hij maakte zich gereed en ging naar Hebron.

¹⁰ Absalom stuurde verkenneren naar alle stammen van Israël om te zeggen: Als u het geluid van de bazuin hoort, moet u zeggen: Absalom is koning in Hebron!

¹¹ Met Absalom gingen tweehonderd man uit Jeruzalem mee, die uitgenodigd waren. Maar ze gingen in hun onschuld, want zij wisten nergens van.

¹² Absalom stuurde, toen hij de offers ging brengen, ook *een bode* om Achitofel, de Giloniet, Davids raadsman, uit zijn stad, uit Gilo *te halen*. De samenzwering werd sterk en het volk bij Absalom nam gaandeweg in aantal toe.

¹³ Toen kwam er een boodschapper bij David en zei: Het hart van iedereen in Israël staat achter Absalom.

David vlucht voor Absalom

¹⁴ Toen zei David tegen al zijn dienaren die bij hem in Jeruzalem waren: Maak u gereed en laten wij vluchten, want er is voor ons geen ontkomen aan Absalom. Ga snel, anders zal hij ons spoedig inhalen, onheil over ons brengen

^{14:31} ik heb ... ingewilligd - Letterlijk: ik heb deze zaak gedaan; zie ook vers 22.

^{14:36} aan het eind van elk jaar - Letterlijk: aan het einde van dagen tot de dagen.

^{14:36} Een sikkel is 10 tot 13 gram.

^{14:38} volle jaren - Letterlijk: jaren (van) dagen.

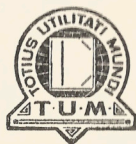
^{14:30} grenst aan het mijne - Letterlijk: is aan mijn hand.

^{14:7} veertig jaar - Veelal wordt aangenomen dat hier 'vier' is bedoeld.

DE KATHOLIEKE BIJBEL

DE HEILIGE BOEKEN VAN HET
OUDE EN NIEUWE VERBOND

VERTALING UIT DE OORSPRONKELIJKE TEKST

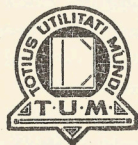

TEULINGS' UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ 'S-HERTOGENBOSCH

DE HEILIGE BOEKEN VAN HET OUDE VERBOND

VERTALING UIT DE OORSPRONKELIJKE TEKST DOOR

P. DR. LAETUS HIMMELREICH O.F.M.

TEULINGS' UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ 'S-HERTOGENBOSCH

op de grond; ook al zijn dienaren scheurden hun kleren. 32. Jonadab, de zoon van Simea, den broeder van David, nam nu het woord en zei: „Laat mijn heer toch niet denken, dat men alle jongemannen, de koningszonen, heeft gedood; Amnon alleen is dood. Want dit was een vast besluit van Absalom⁷⁾, sedert de dag dat Amnon zijn zuster Tamar oonteerde. 33. Laat mijn heer en koning toch niet denken dat alle zonen van den koning dood zijn, want Amnon alleen is dood.” 34. Absalom was intussen ook gevlucht. Toen de man die op de uitkijk stond, de ogen opsloeg, zag hij op de weg achter hem, van de kant van het gebergte een grote menigte aankomen. 35. Jonadab zei tegen den koning: „Zie, daar komen de koningszonen. Het is dan gebeurd zoals uw dienaar heeft gezegd.” 36. Nauwelijks had hij opgehouden met spreken, of daar kwamen de koningszonen binnen; zij schreiden luid en ook de koning en zijn dienaren stortten overvloedig tranen.

37. Absalom had de vlucht genomen en was naar Talmaï gegaan, den zoon van Ammihud, en koning van Gesur. David bleef steeds om zijn zoon treuren. 38. Toen Absalom gevlucht was, en zich naar Gesur had begeven, bleef hij daar drie jaren. 39. Koning David verlangde er naar om naar Absalom te gaan, want hij had zich over de dood van Amnon getroost⁸⁾.

¹⁾ Als maagd van koninklijken bloede leefde ze volgens oosters gebruik geheel afgezonderd in het vrouwenverblijf, en konden zelfs de eigen broeders niet bij haar komen. ²⁾ Hartkoekjes, wellicht naar de vorm van de koekjes. ³⁾ Door zo met Tamar te handelen, had het de schijn dat zij de schuldige was. ⁴⁾ Zij was niet getrouwd en toch geen maagd meer, daarom kon zij niet bij de andere vrouwen in het paleis leven. ⁵⁾ Het scheren der schapen werd met een feest besloten. ⁶⁾ De koning kende de afkeer van Absalom voor

Amnon en vreesde daarom misschien ongelukken. ⁷⁾ Letterl.: Dat was een zaak die op de lippen van Absalom was. ⁸⁾ Septuaginta.

HOOFDSTUK 14

Joab haalt David over Absalom terug te roepen; Absalom mag niet bij David komen; verzoening tussen David en Absalom.

1. Joab, de zoon van Seruja, bemerkte, dat het hart van den koning naar Absalom trok. 2. Toen stuurde Joab een boodschap naar Tekoa en liet vandaar een schrandere vrouw komen. Hij zei tegen haar: „Doe alsof gij rouw draagt, trek rouwkleren aan, zelf u niet meer met olie en doe als een vrouw die reeds lange tijd rouw draagt om een dode. 3. Dan moet gij naar den koning gaan en zo tegen hem spreken.” Daarop legde Joab haar de woorden (die zij moest zeggen) in de mond. 4. De vrouw uit Tekoa ging dan naar den koning om dat te zeggen. Zij viel op haar aangezicht neer en boog zich diep ter aarde en zei: „Help mij, o koning!” 5. De koning vroeg haar: „Wat deert u?” Zij antwoordde: „Ach, ik ben een weduwe; mijn man is dood. 6. Uw dienaars had twee zonen, die op het veld met elkander twist kregen en omdat er niemand was die tussen beiden kwam, sloeg de een den ander neer en doodde hem. 7. En zie, nu heeft zich heel de familie tegen uw dienaars gekeerd, en zij zeggen: Lever den moordenaar van zijn broeder uit, dan zullen wij hem het leven ontnemen voor dat van zijn broeder, dien hij gedood heeft. Zo zullen zij ook het laatste kooltje uitdoven, dat mij overgebleven is, en mijn man geen naam of nakomeling op de aardbodem overlaten.” 8. De koning zei toen tegen de vrouw: „Ga naar uw huis, ik zal voor u mijn bevelen geven.”

9. Maar de vrouw uit Tekoa zei tegen den koning: „Op mij, mijn heer en koning, en op mijn vaderhuis moet heel de schuld neerkomen, maar de koning en zijn troon mag er niet onder lijden!” 10. Daarop zei de koning: „Indien iemand u lastig valt, breng hem naar mij, dan zal hij u voortaan geen leed meer doen.” 11. Zij antwoordde: „Laat de koning mij toch bij Jahve, uw God, bezweren¹⁾, dat de bloedwreker het onheil niet vergroot en mijn zoon niet ombrengt.” Daarop antwoordde hij: „Zo waar Jahve leeft; geen haar van uw zoon zal gekrenkt worden” 2). 12. De vrouw zei: „Mag uw dienstmaagd nog een woord tot mijn heer en koning richten?” Hij zei: „Spreek.” 13. Toen zei de vrouw: „Waarom beraamt gij iets dergelijks tegen het volk van God? Nu de koning zo heeft gesproken, verklaart hij zich zelf schuldig, als de koning zijn baneling niet terug laat keren. 14. Eenmaal moeten wij zeker sterven; wij zijn dan als water dat op de aarde is uitgegoten, en niet meer kan opgezameld worden. Maar God zal geen leven wegneemen, en Hij overlegt hoe Hij den balling niet geheel van Hem verbannen laat zijn” 3). 15. En dat ik gekomen ben om deze dingen aan mijn heer en koning te zeggen, dat was omdat het volk mij vrees aanjoeg⁴⁾; toen dacht uw dienaar: Ik wil den koning spreken, misschien zal dan de koning doen, wat zijn dienaar vraagt. 16. Want de koning zal mij verhoren, om zijn dienaar te redden uit de handen van den man, die mij en mijn zoon uit Gods erfdeel wil verstoren. 17. Het woord van den koning — zo dacht uw dienaar — zal voor mij een geruststelling zijn. Want mijn heer en koning is als een Engel van God om het kwade

en het goede te aanhoren, en Jahve uw God, moge met u zijn!” 18. Toen antwoordde de koning en zei tegen de vrouw: „Verberg mij niets van wat ik u nu zal vragen.” De vrouw zei: „Spreek, mijn heer en koning!” 19. De koning zei: „Heeft Joab met u in dit alles de hand gehad?” De vrouw antwoordde en zei: „Bij het leven van uw ziel, mijn heer en koning, het is onmogelijk alles wat mijn heer en koning vraagt, links of rechts te ontwijken. Ja, uw dienaar heeft het mij opgedragen, en al deze woorden in de mond van uw dienares gelegd. 20. Om de zaak een ander voorkomen te geven, heeft uw dienaar Joab dit gedaan. Maar mijn heer is zo wijs als een Engel van God. Hij weet alles wat er op aarde gebeurt.” 21. Daarop zei de koning tegen Joab: „Welnu, ik zal het doen: ga dus, en breng den jongen man Absalom terug.” 22. Toen viel Joab op zijn aangezicht ter aarde neer, boog zich diep en zegende den koning. En Joab zei: „Heden weet uw dienstknecht, dat ik genade gevonden heb in uw ogen, mijn heer en koning, want de koning heeft de wens van zijn dienaar vervuld.” 23. Nu begaf Joab zich op weg, ging naar Gesur en bracht Absalom naar Jerusalem terug. 24. Maar de koning zei: „Hij moet naar zijn eigen huis gaan, mijn aangezicht mag hij niet zien.” Absalom begaf zich dus naar zijn eigen huis, en kwam den koning niet onder de ogen.

25. In heel Israël was er geen man, die zo befaamd was om zijn schoonheid als Absalom. Van de voetzool tot aan de kruin was er geen gebrek in hem. 26. Wanneer hij zich het hoofdhaar liet afscheren — telkens na verloop van een jaar liet hij dit doen, want het werd hem zo zwaar, dat hij het

moest laten afscheren — woog zijn hoofdhaar twee honderd sikkels naar het koningsgewicht ⁵⁾. 27. Absalom werden drie zonen geboren en een dochter met name Tamar; zij was een zeer schone vrouw. 28. Absalom woonde twee jaren te Jerusalem, zonder het aangezicht van den koning te zien.

29. Toen ontbood Absalom Joab bij zich, om hem naar den koning te sturen, maar hij wilde niet bij hem komen. Nadat hij hem een tweede maal had ontboden, en hij weer weigerde te komen, 30. zei hij tegen zijn dienaren: „Ziet, naast mijn akker ligt het land van Joab, daar heeft hij gerst; gaat er heen en steekt het in brand!” Daarop staken de dienaren van Absalom de akker in brand. 31. Nu ging Joab heen, kwam bij Absalom in huis en zei tegen hem: „Waarom hebben uw dienaren mijn akker verbrand?” 23. Absalom antwoordde Joab: „Zie, ik heb u ontboden: Kom hier heen, ik wil u naar den koning sturen om hem te zeggen: Waarom ben ik uit Gesur gekomen? Het zou veel beter voor mij zijn, als ik er nog was. Maar nu wil ik het aangezicht van den koning zien, en als er nog schuld op mij is, mag hij mij doden.” 33. Joab ging naar den koning en deelde het hem mee. Hij liet nu Absalom roepen. Toen hij bij den koning was gekomen, boog hij zich voor den koning neder met zijn aangezicht op de grond, en de koning kustte Absalom.

HOOFDSTUK 15

Absalom bewerkt het volk tegen zijn vader; hij laat zich te Hebron tot koning uitroepen; David vlucht; de hogepriesters worden naar Jerusalem teruggestuurd; Chusai moet het plan van Achitophel verhinderen.

1. Hierna verschaftte Absalom zich een statiewagen en paarden en vijftig man, die voor hem uitliepen. 2. Absalom stond vroeg op en plaatste zich naast de weg die naar de poort voerde; hij riep iedereen die een twistgeding had en daarmee voor een uitspraak naar den koning ging, bij zich en zei: „Uit welke stad zijt gij?” Deze antwoordde: „Uw dienaar is uit die of die stam van Israël.” 3. Dan zei Absalom tegen hem: „Uw zaak is wel goed en billijk, maar er is niemand om u namens den koning te aanhoren. 4. O, was ik maar eens rechter in het land!” — zo ging Absalom door — „ieder die een twistgeding had kon dan naar mij komen, en ik zou hem recht verschaffen!” 5. En als er dan iemand naderde om zich huldigend voor hem neer te werpen, dan stak hij zijn hand uit, trok hem naar zich toe en kustte hem. 6. Zo deed Absalom met alle Israëlieten, die om een rechtspraak naar den koning kwamen. Zo misleidde Absalom de harten van de mannen van Israël.

7. Na verloop van veertig jaren ¹⁾ zei Absalom tegen den koning: „Laat mij naar Hebron gaan om mijn gelofte te volbrengen, die ik Jahve heb gedaan. 8. Want toen uw dienaar te Gesur in Aram verbleef heeft hij deze gelofte gedaan: Als Jahve mij naar Jerusalem terug laat keren, zal ik Jahve een offerande brengen.” 9. De koning antwoordde: „Ga in vrede!” Hij begaf zich op weg en ging naar Hebron. 10. Nu zond Absalom handlangers naar alle stammen

¹⁾ Letterl.: „Laat de koning Jahve, uw God, gedenken.” Zij verlangde dat de koning zijn belofte met een eed zou bevestigen. ²⁾ Zal op de aarde vallen. ³⁾ De zin is: Wij moeten wel allen sterven, maar God laat ons niet aanstonds doodgaan. En als iemand door Hem verbannen is, dan is die verbanning nooit volkomen. Dat kan de wens van God niet zijn. ⁴⁾ In vers 15 en 16 spreekt zij weer alsof het haar te doen was om haar zoon uit de handen van de bloedverwanten (het volk) te redden. ⁵⁾ 2.840 KG.

Nieuwe-Wereldvertaling van de Heilige Schrift

Vertaald uit de Engelse vertaling van 1961,
met getrouwe raadpleging van de oude
Hebreeuwse en Griekse tekst
—1969—

„DIT HEEFT DE HEER JEHOVAH [יהוה, JHWH]
GEZEGD: ' . . . ZIET, IK SCHEP NIEUWE HEMELN
EN EEN NIEUWE AARDE; EN DE VROEGERE DINGEN
ZULLEN NIET IN DE GEEST WORDEN TERUGGEROEPEN,
NOCH ZULLEN ZE IN HET HART OPKOMEN.' ”
— JESAJA 65:13, 17; zie ook 2 Petrus 3:13.

'Alle zonen van de koning zijn gestorven'; maar alleen Amnon is gestorven."

34 Intussen maakte Absalom zich uit de voeten. Later sloeg de jonge man, de wachter, zijn ogen op en zag, en zie! daar kwam veel volk aan van de weg achter hem, langs de zijde van het gebergte.

35 Daarop zei Jonadab tot de koning: „Zie! De zonen van de koning zijn gekomen. Overeenkomstig het woord van uw knecht, zo is het geschied.” 36 Nu gebeurde het dat zodra hij opgehouden had met spreken, zie, daar kwamen de zonen van de koning en zij verhieven toen hun stem en gingen wenen; en zelfs de koning en al zijn dienaren weenden met een zeer groot geweën. 37 Wat Absalom betreft, hij nam de wijk om naar Talmaj te gaan, de zoon van Ammihud, de koning van Gesur. En David bleef alle dagen treuren over zijn zoon. 38 Wat Absalom betreft, hij nam de wijk en begaf zich naar Gesur; en hij bleef daar drie jaar.

39 Ten slotte verlangde de ziel van David, de koning, ernaar om uit te gaan naar Absalom; want hij had zich betreffende Amnon getroost, omdat hij dood was.

14 Joab nu, de zoon van Zeruja, kwam te weten dat het hart van de koning naar Absalom [trok]. 2 Bijgevolg zond Joab een boodschap naar Tekóa en liet van daar een wijze vrouw halen en zei tot haar: „Ga alstublieft in de rouw en kleeid u alstublieft in rouwkleren en wrijf u niet met olie in; en gij moet als een vrouw worden die nu reeds vele dagen rouw draagt over een dode. 3 En gij moet naar de koning gaan en een woord zoals dit tot hem spreken.” Daarop legde Joab haar de woorden in de mond.

4 Toen ging de Tekoïtische vrouw naar de koning, en zij viel op haar aangezicht ter aarde en wierp zich neer en zei: „Red toch, o koning!” 5 Hierop zei de koning tot haar: „Wat is er met u?” Waarop zij zei: „Voorwaar, ik ben een weduwwrouw, nu mijn man

dood is. 6 En uw dienstmaagd had twee zonen, en zij beiden raakten met elkaar aan het vechten op het veld, terwijl er geen bevrijder was om hen te scheiden. Ten slotte sloeg de één de ander neer en bracht hem ter dood. 7 En nu is de hele familie tegen uw dienstmaagd opgestaan, en zij blijven zeggen: 'Lever hem die zijn broer heeft neergeslagen uit, opdat wij hem ter dood brengen voor de ziel van zijn broer, die hij gedood heeft, en laten wij ook de erfgenaam verdelgen!' En zij zullen stellig mijn houtskoolgloed die overgebleven is uitblussen, om aan mijn man noch naam noch overblijfsel op de oppervlakte van de aardbodem toe te kennen.”

8 Toen zei de koning tot de vrouw: „Ga naar uw huis, en ikzelf zal aangaande u bevel geven.”

9 Hierop zei de Tekoïtische vrouw tot de koning: „Op mij, o mijn heer de koning, zij de dwaling, en ook op het huis van mijn vader, terwijl de koning en zijn troon onschuldig zijn.” 10 Vervolgens zei de koning: „Indien iemand tot u spreekt, dan moet gij hem bij mij brengen, en hij zal u nooit weer aantasten.” 11 Maar zij zei: „Laat de koning alstublieft Jehovah, uw God, gedenken, opdat de bloedwreker niet voortdurend verderf aanricht en opdat zij mijn zoon niet verdelgen.” Hierop zei hij: „Zo waar Jehovah leeft, geen haar van uw zoon zal ter aarde vallen.”

12 De vrouw zei nu: „Laat uw dienstmaagd alstublieft een woord tot mijn heer de koning spreken.” Daarom zei hij: „Spreek!”

13 Vervolgens zei de vrouw: „Waarom hebt gij dan iets dergelijks overlegd tegen het volk van God? Nu de koning dit woord spreekt, is hij als iemand die schuldig is, doordat de koning zijn eigen verstotene niet terugbrengt. 14 Want wij zullen zonder mankeren sterven en als wateren zijn die op de aarde worden uitgestort, welke niet bijeengegaard kunnen worden. Maar God zal een ziel niet wegnemen, en hij heeft redenen

bedacht waarom de verstotene niet van hem verstoten dient te worden. 15 En nu, dat ik gekomen ben om dit woord tot de koning, mijn heer, te spreken, is omdat het volk mij bevreesd heeft gemaakt. Daarom zei uw dienstmaagd: 'Laat ik alstublieft tot de koning spreken. Misschien zal de koning volgens het woord van zijn slavin handelen. 16 Omdat de koning ertoe is overgegaan te luisteren, ten einde zijn slavin te bevrijden uit de handpalm van de man die mij en mijn eenzame zoon uit het door God gegeven erfdeel [tracht] te verdelgen,' 17 zei u uw dienstmaagd vervolgens: 'Laat het woord van mijn heer de koning alstublieft tot geruststelling dienen.' Want als een engel van de [ware] God, zó is mijn heer de koning, om te onderscheiden wat goed en wat slecht is, en moge Jehovah, uw God, zelf met u bewijzen te zijn."

18 De koning antwoordde nu en zei tot de vrouw: „Verberg mij alstublieft niets waarover ik u vraag." Hierop zei de vrouw: „Laat mijn heer de koning alstublieft spreken." 19 Vervolgens zei de koning: „Is de hand van Joab met u in dit alles?" Toen antwoordde de vrouw en zei: „Zo waar uw ziel leeft, o mijn heer de koning, niemand kan ter rechter- of ter linkerzijde [wijken] van alles wat mijn heer de koning heeft gesproken; want het was uw dienaar Joab die [het] mij geboden heeft, en hij heeft uw dienstmaagd al deze woorden in de mond gelegd. 20 Om de zaak een ander voorkomen te geven, heeft uw dienaar Joab dit gedaan, maar mijn heer is wijs als met de wijsheid van de engel van de [ware] God, zodat hij alles weet wat er op aarde [gebeurt]."

21 Nadien zei de koning tot Joab: „Zie toch, ik zal deze zaak stellig doen. Ga dus heen, breng de jongeman Absalom terug." 22 Toen viel Joab op zijn aangezicht ter aarde en wierp zich neer en zeggende de koning; en Joab zei vervolgens: „Heden weet uw knecht werkelijk dat ik gunst ge-

vonden heb in uw ogen, o mijn heer de koning, omdat de koning volgens het woord van zijn knecht heeft gehandeld." 23 Daarna stond Joab op en ging naar Gesur en bracht Absalom naar Jeruzalem. 24 De koning zei echter: „Laat hij naar zijn eigen huis keren, maar mijn aangezicht mag hij niet zien." Absalom keerde dus naar zijn eigen huis en het aangezicht van de koning zag hij niet.

25 Vergeleken bij Absalom nu bleek er in heel Israël geen man te zijn die zozeer om zijn schoonheid te prijzen viel. Van zijn voet-zool tot aan zijn schedel bleek er geen gebrek aan hem te zijn. 26 En wanneer hij zijn hoofdhaar schoor — en het gebeurde aan het einde van elk jaar dat hij het schoor; omdat het hem zo zwaar was, schoor hij het — woog hij het haar van zijn hoofd, tweehonderd sikkelen naar het koninklijk stenen gewicht. 27 En er werden Absalom drie zonen geboren en één dochter, wier naam Tamar was. Zij bleek een vrouw te zijn die zeer schoon van uiterlijk was.

28 En Absalom bleef twee volle jaren in Jeruzalem wonen, en het aangezicht van de koning zag hij niet. 29 Derhalve ontbood Absalom Joab, met de bedoeling hem tot de koning te zenden, en hij wilde niet bij hem komen. Toen ontbood hij [hem] nog eens, een tweede maal, en hij wilde niet komen. 30 Ten slotte zei hij tot zijn dienaren: „Ziet het stuk land van Joab naast het mijne, en daar heeft hij gerst. Gaat erheen en steekt het in brand." Bijgevolg staken de dienaren van Absalom het stuk land in brand. 31 Toen stond Joab op en kwam bij Absalom in het huis en zei tot hem: „Waarom hebben uw dienaren het stuk land dat van mij is, in brand gestoken?" 32 Absalom dan zei tot Joab: „Zie! Ik heb u laten zeggen: 'Kom hierheen en laat ik u tot de koning zenden, zeggende: 'Waarom ben ik uit Gesur gekomen? Het zou beter voor mij zijn als ik daar nog was. Nu dan,

laat mij het aangezicht van de koning zien en indien er enige dwaling in mij is, dan moet hij mij ter dood brengen.””

33 Nadien kwam Joab bij de koning en deelde [het] hem mee. Toen riep hij Absalom, die nu bij de koning kwam en zich voor hem neerwierp, [terwijl hij] voor de koning op zijn aangezicht ter aarde [viel], waarna de koning Absalom kuste.

15 Nu geschiedde het na deze dingen dat Absalom zich voorts een wagen liet maken, met paarden en met vijftig mannen die voor hem uit moesten lopen. 2 En Absalom stond vroeg op en ging aan de kant van de weg naar de poort staan. Nu geschiedde het dat wanneer een man, wie dan ook, een rechtsgeding had om ermee naar de koning te gaan ten einde recht [te krijgen], Absalom hem dan riep en zei: „Uit welke stad komt gij?” en hij zei dan: „Uit een van de stammen van Israël komt uw knecht.” 3 En Absalom zei dan tot hem: „Zie, uw zaken zijn goed en recht; maar van de zijde van de koning is er niemand die u aanhoort.” 4 En Absalom zei dan verder: „O stelde men mij maar tot rechter in het land aan, dat iedere man die een geding of rechtszaak heeft, tot mij zou komen! Dan zou ik hem stellig recht verschaffen.”

5 Het gebeurde ook dat wanneer een man naderbij kwam om zich voor hem neer te buigen, hij zijn hand uitstak en hem greep en hem kuste. 6 En Absalom bleef op een dergelijke wijze doen met alle Israëlieten die tot de koning kwamen om recht; en Absalom bleef het hart van de mannen van Israël stelen.

7 Nu geschiedde het na verloop van veertig jaren, dat Absalom voorts tot de koning zei: „Laat mij alstublieft heengaan en in Hebron mijn gelofte betalen, die ik Jehovah plechtig heb gedaan. 8 Want uw knecht heeft een plechtige gelofte gedaan toen ik nog te Gesur in Syrië woonde, zeggende: 'Indien

Jehovah mij zonder mankeren naar Jeruzalem zal terugbrengen, dan moet ik voor Jehovah dienst verrichten.’” 9 De koning zei derhalve tot hem: „Ga in vrede.” Toen stond hij op en ging naar Hebron.

10 Absalom nu zond verspieters onder alle stammen van Israël, zeggende: „Zodra gij het horengeschal hoort, dan moet gij zeggen: 'Absalom is koning geworden in Hebron!'” 11 Nu waren er met Absalom tweehonderd mannen uit Jeruzalem meegegaan, die genodigd waren en zonder argwaan meegingen, en zij wisten in het geheel niets. 12 Bovendien ontbood Absalom, toen hij de slachtoffers bracht, de Giloniet Achitofel, Davids raadsheer, uit zijn stad Gilo. En de samenzwering won aan kracht, en het volk [dat] met Absalom [ging] nam voortdurend in aantal toe.

13 Mettertijd kwam er iemand bij David die hem inlichtte, zeggende: „Het hart van de mannen van Israël is achter Absalom gekomen.” 14 Terstond zei David tot al zijn dienaren die bij hem in Jeruzalem waren: „Staat op, en laten wij uitwijken; want er zal geen ontkoming voor ons blijken te zijn wegens Absalom! Gaat haastig heen, opdat hij zich niet haast en ons werkelijk inhaalt en wat kwaad is op ons doet neerkomen en de stad slaat met de scherpte van het zwaard!” 15 De dienaren van de koning zeiden hierop tot de koning: „Overeenkomstig al wat mijn heer de koning verkiezen mag, ziehier, uw dienaren.” 16 Zo trok de koning [de stad] uit en heel zijn huisgezin volgde hem te voet, en de koning liet tien vrouwen, bijvrouwen, achter om het huis te verzorgen. 17 En de koning vervolgde zijn weg naar buiten en al het volk volgde hem te voet; voorts hielden zij halt bij Beth-Merhak.

18 En al zijn dienaren trokken aan zijn zijde over; en al de Krethi en al de Plethi en al de Gathieten, zeshonderd man die hem uit Gath

DE BIJBEL

Willibrordvertaling

Geheel herziene uitgave 1995

2002

Katholieke Bijbelstichting
's-Hertogenbosch

naar haar luisteren. ¹⁷Hij riep zijn kamerdienaar en zei: 'Zet die vrouw mijn huis uit, de straat op en doe de deur achter haar op de grendel.' ¹⁸Tamar werd in haar prachtige zeekleurige lange kleed – dat droegen de koningsdochters vroeger, zo lang ze ongehuwd waren – door Ammons kamerdienaar op straat gestoot, en de deur ging achter haar op de grendel. ¹⁹Toen strooide Tamar as op haar hoofd, scheurde het lange kleed dat ze droeg doormidden, legde haar hand op haar hoofd en ging jammerend weg.

Haar broer Absalom vroeg haar: 'Heeft je broer Ammon zich aan je vergrepen? Als het zo is, moet je er maar over zwijgen; hij is nu eenmaal je broer. Trek het je maar niet al te erg aan.' En Tamar woonde van iedereen verlaten in het huis van haar broer Absalom. ²¹Koning David was woedend toen hij hoorde wat er gebeurd was. ²²Absalom wisselde geen woord meer met Ammon; hij haatte hem omdat hij zijn zuster Tamar had ontvoerd.

De dood van Ammon en Absaloms vlucht

Twee jaar later wilde Absalom bij gelegenheid van het scheren van de schapen alle zonen van de koning uitnodigen om naar Baäl-Chazet, nabij Efraïm te komen. ²⁴Hij ging naar de koning en zei: 'De scheerders zijn bij uw dienaar aan het werk. Uw dienaar zou graag willen dat de koning en zijn hovelingen met hem mee gingen.' ²⁵Maar de koning antwoordde: 'Mijn zoon, wij moeten niet allemaal meegaan; we zouden je te veel last bezorgen.' En hoe Absalom ook bij hem aandrong, de koning weigerde hem te vergezellen, en gaf hem zijn zegen. ²⁶Maar Absalom zei: 'Als u niet wilt, laat dan tenminste mijn broer Ammon met ons meegaan.' De koning antwoordde: 'Waarom zou hij?' ²⁷Maar omdat Absalom bleef aandringen, liet hij Ammon en de andere zonen van de koning met hem meegaan.

Absalom gaf zijn dienaren de volgende opdracht: 'Luister goed! Als Ammon vrolijk wordt van de wijn en ik jullie het bevel geef: 'Ga Ammon neer'', dan moeten jullie hem doden. Wees niet bang, je doet het op mijn bevel. Wees moedig en gedraag je als mannen.' Toen de dienaren van Absalom met Ammon samen wat Absalom bevolen had, renden alle zonen van de koning weg; ze sprongen op hun hachters en vluchtten.

Terwijl ze nog onderweg waren, drong tot David het gerucht door: 'Absalom heeft alle koningszonen laten doden; niet één is er in leven gebleven.' ³¹De koning stond op, scheurde zijn kleren doormidden en wierp zich op de grond; al zijn hovelingen stonden met gescheurde kleren om hem heen. ³²Maar Joab, de zoon van Davids broer Sima, nam

het woord en zei: 'Laat mijn heer niet denken dat ze al die jongemannen, al de zonen van de koning gedood hebben. Alleen Ammon is dood. Sinds de dag dat zijn zuster Tamar werd ontvoerd, stond al op Absaloms gezicht te lezen dat dit zou gebeuren.' ³³Mijn heer en koning hoeft zich geen zorgen maken alsof de koningszonen allemaal gedood zijn. Ik verzeker u: alleen Ammon is dood.'

³⁴Absalom nam de vlucht. Een dienaar die op de uitkijk stond, zag opeens achter zich een grote menigte de weg af komen, langs de flank van de berg. ³⁵Toen zei Jonadab tegen de koning: 'Daar komen de zonen van de koning aan; het is zoals uw dienaar gezegd heeft.' ³⁶Nauwelijks was hij uitgesproken of daar waren de zonen van de koning; ze begonnen luidkeels te wenen en ook de koning en zijn hovelingen barstten in tranen uit.

³⁷Absalom was gevlucht en was naar Talmai gegaan, de zoon van Ammichur, de koning van Gesur. David bleef rouwen om zijn zoon, dag in, dag uit. ³⁸Absalom was gevlucht en was naar Gesur gegaan; daar bleef hij drie jaar. ³⁹Ten slotte zag koning David ervan af Absalom achterna te gaan; hij had zich met de dood van Ammon verzoend.

Terugkeer van Absalom

14 Het ontging Joab, de zoon van Seruja, niet dat de koning naar Absalom verlangde; hij stuurde daarom een boodschap naar een wijze vrouw in Tekoa en liet haar bij zich komen. ²Hij zei tegen haar: 'Doe alsof u in de rouw bent; trek rouwkleren aan, gebruik geen zalfolie en gedraag u als een vrouw die al jaren over een dode rouwt. ³Ga dan naar de koning en zeg hem dit.' En Joab legde haar de woorden in de mond.

⁴De vrouw uit Tekoa ging naar de koning, boog voor hem tot op de grond, bracht hem haar hulde en zei: 'Red mij, koning!' ⁵De koning vroeg haar: 'Wat is er met u?' Zij antwoordde: 'Ach, ik ben een weduwe, mijn man is gestorven. ⁶Uw dienaar had twee zonen. Die kregen ruzie, terwijl ze buiten de stad waren, waar niemand tussenbeide kon komen en toen heeft de een de ander doodgeslagen. ⁷Het gevolg is dat het hele geslacht zich nu tegen uw dienaar gekeerd heeft en dat ze tegen mij zeggen: "Lever de broedermoordenaar aan ons uit; omdat hij zijn broer vermoord heeft willen wij hem doden. Daarmee ruimen we ook de erfgenaam uit de weg." Zo willen ze het kolenvuurtje doven dat mij nog gebleven was en willen ze verhinderen dat mijn man een naam en nakomelingen heeft op aarde.'

⁸De koning zei tegen de vrouw: 'Ga maar naar huis; ik zal uw zaak persoonlijk behartigen.' ⁹Maar de vrouw uit Tekoa zei: 'Jawel, mijn heer en koning, maar ze zullen mij en

mijn familie toch de schuld geven, terwijl de koning en zijn troon vrijuit gaan.' ¹⁰Daarop zei de koning: 'Als iemand iets tegen u wil inbrengen, verwijst u hem maar naar mij: dan laat hij u verder wel met rust.' ¹¹De vrouw zei: 'Laat de koning er de HEER bij noemen, uw God, dan vergroot de bloedwreker het onheil niet en ruimen ze mijn zoon niet uit de weg.' De koning beloofde: 'Zowaar de HEER leeft, geen haar op het hoofd van uw zoon zal worden gekrenkt.'

¹²De vrouw vroeg: 'Mag uw dienaar nog iets zeggen tegen mijn heer de koning?' 'Ga uw gang', antwoordde hij. ¹³Daarop zei de vrouw: 'Waarom bent u iets dergelijks dan wel van plan met het volk van God? De koning heeft zichzelf door zijn woorden in staat van beschuldiging gesteld: hij laat namelijk zelf de gene die hij verstoten heeft niet terugkeren. ¹⁴Wij sterven allemaal en zijn dan als water dat op de grond is uitgegoten en niet meer kan worden opgevangen, maar zolang God het leven niet wegneemt, is Hij erop bedacht dat een verstotene niet van Hem verwijderd blijft. ¹⁵En nu ben ik deze zaak aan de koning, mijn heer, komen voorleggen omdat de mensen mij bang maakten. Uw dienaar dacht: Laat ik mij tot de koning wenden; misschien komt de koning op voor zijn slaaf; ¹⁶de koning zal wel luisteren en zijn dienaar bevrijden uit de hand van de man die mij en mijn zoon wil uitroeien uit het eigen land van de HEER. ¹⁷Uw dienaar dacht: Het woord van mijn heer, de koning, brengt wel rust, want mijn heer de koning weet goed en kwaad te onderscheiden, zoals een engel van God. Moge de HEER uw God u bijstaan.'

¹⁸De koning hernam het woord en zei: 'Ik zou graag een duidelijk antwoord hebben op de vraag die ik nu ga stellen.' De vrouw zei: 'Mijn heer de koning hoeft maar te spreken.' ¹⁹Hij vroeg: 'Heeft Joab hier de hand in?' De vrouw antwoordde: 'Zowaar u leeft, mijn heer de koning, als mijn heer de koning iets zegt, valt er op geen enkele manier onderuit te komen. ²⁰Ja, uw dienaar Joab heeft mij deze opdracht gegeven; hij heeft uw dienaar dit verhaal in de mond gelegd. Uw dienaar Joab heeft dit gedaan om onder dat mom de eigenlijke zaak te bespreken, maar mijn heer is zo wijs als een engel van God: hij weet alles wat er op aarde gebeurt.' ²¹Toen richtte de koning zich tot Joab en zei: 'Goed, ik doe wat u mij voorstelt; ga de jonge Absalom maar terughalen.' ²²Joab boog tot op de grond, zeggende de koning, en hij zei: 'Nu mijn heer de koning doet wat zijn dienaar hem vraagt, weet ik dat u mij nog steeds goed gezind bent.' ²³Joab ging naar Gesur en bracht Absalom naar Jeruzalem terug. ²⁴De koning zei echter: 'Hij mag naar zijn huis gaan, maar hij moet

mij niet onder de ogen komen.' Absalom ging dus naar zijn huis en kwam de koning niet onder de ogen.

²⁵Nu was er in heel Israël geen man die zo om zijn schoonheid geprezen werd als Absalom. Van de voetstool tot de kruin was er niets dat hem ontsierde. ²⁶Als zijn haren werden geknipt – op gezette tijden moest dit wel, omdat ze te zwaar werden – liet hij ze wegen, en dan wogen ze tweehonderd sikkel, naar de koninklijke ijkmaat. ²⁷Absalom kreeg drie zonen en een dochter, die Tamar heette; deze Tamar werd een mooie vrouw. ²⁸Twee volle jaren woonde Absalom in Jeruzalem zonder dat hij de koning te zien kreeg. ²⁹Toen riep hij Joab bij zich, met de bedoeling hem naar de koning te sturen. Maar Joab wilde niet bij hem komen. Absalom riep hem nog eens, een tweede keer, en ook toen wilde Joab niet komen. ³⁰Daarop zei Absalom tegen zijn dienaren: 'Jullie weten dat Joab een stuk land heeft, grenzend aan het mijne, met gerst erop. Voort, steek daar de brand in!'

³¹Toen kwam Joab naar Absaloms huis en vroeg hem: 'Waarom steken uw dienaren de akker, die van mij is, in brand?' ³²Absalom antwoordde Joab: 'Hoor eens, ik heb u laten vragen bij mij te komen. Ik wilde u namelijk naar de koning sturen om hem te vragen waarom ik eigenlijk uit Gesur teruggekomen ben. Ik had er beter kunnen blijven. En nu wil ik de koning zien en als ik schuldig ben, moet hij me maar doden.' ³³Joab ging dus naar de koning en bracht de boodschap over. Toen liet de koning Absalom roepen. Absalom ging naar de koning, boog voor hem tot op de grond en bracht hem zijn hulde. En de koning kuste hem.

Samenzwering van Absalom

15 Enige tijd later schafte Absalom zich een staatswagen en paarden aan, en hij nam een escorte van vijftig man in dienst. ²Ook ging hij 's ochtends vroeg aan de kant van de weg staan die naar de stadspoort leidt, als er dan iemand langs kwam die een klacht had, en zijn zaak aan de koning wilde voorleggen, sprak Absalom hem aan en vroeg: 'Van welke stad komt u?' Wanneer de man dan antwoordde dat hij uit een van de stammen van Israël kwam, ³zei Absalom tegen hem: 'Uw klacht is zeker wel redelijk en gerechtvaardigd, maar bij de koning zult u geen gehoor vinden.' ⁴En Absalom voegde er dan aan toe: 'Was er maar iemand die mij als rechter in dit land aanstelde! Bij mij zou iedereen met zijn klacht of rechtszaak kunnen komen: ik geef hem wel recht!' ⁵En telkens als iemand naar hem kwam om hem zijn hulde te brengen, stak Absalom zijn hand uit, hield de man vast en kuste hem. ⁶Zo deed Absalom met alle Israëlieten.

Bijbel in Gewone Taal

Nederlands Bijbelgenootschap, Haarlem
Royal Jongbloed, Heerenveen

David denkt dat al zijn zonen dood zijn

³⁰ De zonen van David vluchtten terug naar huis. Intussen kreeg David het bericht dat al zijn zonen gedood waren door Absalom. Hij hoorde dat niemand van hen ontsnapt was. ³¹ Als teken van rouw scheurde David zijn kleren, en hij ging op de grond liggen. Ook al zijn dienaren scheurden hun kleren.

³² Maar Jonadab, de zoon van Davids broer Sima, zei: 'Koning, denk niet dat al uw zonen gedood zijn! Absalom heeft alleen Amnon gedood, omdat die zijn zus Tamar verkracht heeft. ³³ Denk dus niet dat al uw zonen gestorven zijn. Want alleen Amnon leeft niet meer.'

³⁴⁻³⁸ Toen zag een bewaker van het paleis een grote groep mensen uit de bergen komen. Jonadab zei: 'Ziet u wel? Daar komen uw zonen, zoals ik gezegd heb!' Op dat moment kwamen de zonen binnen. Ze begonnen hard te huilen, en ook David en zijn dienaren begonnen te huilen.

David wil Absalom gevangennemen

Intussen was Absalom naar het gebied Gesur gevlucht. Daar ging hij wonen bij koning Talmai, de zoon van Ammichur. Absalom bleef daar drie jaar.

Drie jaar lang rouwde David elke dag om Amnon. ³⁹ Daarna bedacht hij een plan om Absalom gevangen te nemen.

Absalom mag weer thuiskomen

Joab stuurt een vrouw naar David

14 ¹ David wilde Absalom gevangennemen. Joab, de zoon van Seruja, wist dat. ² Daarom liet hij een wijze vrouw uit Tekoa komen. Hij zei

tegen haar: 'Doe alsof je verdrietig bent. Trek rouwkleren aan en doe niets aan je uiterlijk. Doe alsof je al jaren verdriet hebt om je overleden man. ³ Ga dan naar de koning. Ik zal je precies zeggen wat je hem moet vertellen.'

De vrouw vertelt dat ze in gevaar is

⁴ De vrouw uit Tekoa ging naar koning David. Ze knielde en maakte een diepe buiging. Toen zei ze: 'Koning, help mij alstublieft!' ⁵ David vroeg wat er was, en ze vertelde: 'Koning, mijn man is gestorven. Ik ben dus weduwe. ⁶ En eerst had ik nog twee zonen. Maar toen zij op het land aan het werk waren, kregen ze ruzie. Er was niemand om ze uit elkaar te halen. En toen sloeg mijn ene zoon mijn andere zoon dood.'

⁷ Ik heb dus nog maar één zoon. Maar de hele familie wil hem bij me weghalen. Ze zeggen dat ze hem zullen doden, omdat hij zijn broer gedood heeft. Maar dan heb ik helemaal geen zoon meer. Dan is er niemand die later voor het bezit van mijn familie kan zorgen. En dan kan er ook niemand meer voor mij zorgen.'

David belooft dat hij haar zal beschermen

⁸ Toen zei David: 'Ga maar naar huis. Ik zal zorgen dat het goed komt.'

⁹ 'Maar koning!' riep de vrouw. 'Ik ben nog steeds bang. Want u zullen de mensen niets kwalijk nemen als mijn zoon blijft leven. Maar mij wel. Ze zullen mij daar de schuld van geven.'

¹⁰ Toen zei David: 'Als iemand het niet eens is met mijn besluit, stuur hem dan naar mij. Dan zorg ik ervoor dat hij je niet meer lastigvalt.'

¹¹ De vrouw zei: 'Wilt u dat plechtig beloven? Dan weet ik zeker dat er niets kan gebeuren. Dan weet ik zeker dat mijn zoon niet gedood zal worden.' Toen zei David: 'Zo zeker als de Heer leeft: ik zal ervoor zorgen dat je zoon met geen vinger aangeraakt wordt!'

De vrouw stelt een vraag aan David

¹² Toen zei de vrouw: 'Koning, mag ik nog één vraag stellen?' 'Natuurlijk,' zei David. ¹³ De vrouw zei: 'Waarom behandelt u het volk van God anders dan mij? Waarom mag uw eigen zoon niet bij u terugkomen? Want u bedoelde net toch dat het verkeerd is om je eigen familie als vijand te behandelen?' ¹⁴ Uw ene zoon is dood, die kunt u niet meer terughalen. Maar uw andere zoon is gevlucht. God zou er alles voor doen om een gevluchte zoon weer terug te halen!

¹⁵⁻¹⁶ Ik ben bij u gekomen omdat de mensen mij bang gemaakt hebben. Ik dacht: Laat ik de koning om hulp vragen. Hij zal wel naar me luisteren. Misschien doet hij wat ik hem vraag. Hij zal ervoor zorgen dat mijn zoon en ik veilig zijn, en dat we niet weggestuurd worden uit Israël. ¹⁷ Ik wist dat u me gerust zou stellen. Want u bent zo wijs als een engel van God, u neemt altijd de juiste beslissing. Ik hoop dat de Heer u zal steunen.'

David begrijpt dat Joab erachter zit

¹⁸ Toen zei David: 'Nu wil ik jou iets vragen. En ik wil dat je mij een eerlijk antwoord geeft.' 'Wat wilt u weten, koning?' vroeg de vrouw.

¹⁹⁻²⁰ David zei: 'Heeft Joab je gestuurd?' De vrouw antwoordde: 'Koning, zo zeker als u leeft: u hebt

helemaal gelijk. U bent zo wijs als een engel van God, u begrijpt altijd alles. Ja, Joab heeft me gestuurd. Hij heeft precies gezegd wat ik u moest vertellen. Zodat u niet meer boos zou zijn op uw zoon Absalom.'

David laat Absalom terugkomen

²¹ David liet Joab bij zich komen en zei: 'Goed dan, Joab. Je kunt Absalom terughalen. Dat vind ik goed.' ²² Joab knielde en maakte een diepe buiging. Hij zei: 'Koning, dank u wel. Nu weet ik dat u goed voor me bent. Want u wilt doen wat ik u vraag.'

²³ Joab ging dus naar de stad Gesur en haalde Absalom terug naar Jeruzalem. ²⁴ Maar David zei dat Absalom meteen naar zijn eigen huis moest gaan. Hij wilde niet dat Absalom bij hem kwam. Absalom ging dus terug naar zijn eigen huis en kreeg zijn vader niet te zien.

Absalom is een knappe man

²⁵ In heel Israël was er niemand zo knap als Absalom. Alles aan hem was volmaakt. ²⁶ Hij had heel lang haar. Elk jaar knipte hij het af en liet hij het wegen. Het haar woog dan ruim 2 kilo volgens het officiële gewicht.

²⁷ Absalom kreeg drie zonen en een dochter. Zijn dochter heette Tamar, en ze werd een mooie vrouw.

Absalom steekt Joabs akker in brand

²⁸ Toen Absalom twee jaar in Jeruzalem woonde, had hij David nog steeds niet gezien. ²⁹ Daarom wilde hij Joab naar David sturen. Absalom riep Joab bij zich. Maar Joab wilde niet komen. Ook niet toen Absalom het nog een keer vroeg.

³⁰ Toen zei Absalom tegen zijn dienaren: 'Zien jullie de akker van Joab, naast die van mij? Die akker met koren? Ga erheen en steek het koren in brand.' Zo gebeurde het. De dienaren staken de akker van Joab in brand.

Absalom mag bij David komen

³¹ Toen ging Joab naar Absalom en vroeg: 'Waarom hebben uw dienaren mijn akker in brand gestoken?'

³² Absalom antwoordde: 'Ik had u gevraagd om bij mij te komen. Ik wilde u naar de koning sturen. Want ik wil weten waarom hij me naar Jeruzalem teruggehaald heeft. Ik wil nu de koning zien. Anders had ik beter in Gesur kunnen blijven. Als de koning vindt dat ik een fout gemaakt heb, dan moet hij me maar doden.'

³³ Joab ging naar koning David en vertelde hem wat Absalom gezegd had. Toen liet David Absalom bij zich komen. Absalom knielde en maakte een diepe buiging voor David. En David omhelsde Absalom.

Absalom wordt steeds machtiger

Absalom doet aardig tegen alle mensen

15 ¹ Korte tijd later kocht Absalom een wagen met paarden. Ook nam hij vijftig mannen in dienst om hem te beschermen. ² En hij ging elke ochtend heel vroeg bij de stadspoort staan. Daar sprak hij alle mensen aan. Hij vroeg dan: 'Komt u om een klacht in te dienen? Wilt u dat de koning rechtspreekt? Waar komt u vandaan?'

Als mensen dan zeiden dat ze uit Israël kwamen, ³ zei Absalom: 'De koning zal niet naar u luisteren. Ook al hebt u helemaal gelijk.' ⁴ En hij zei: 'Ik zou de rechter van dit land moeten zijn! Ik zou iedereen die een klacht had, gelijk geven!'

⁵ Soms wilden mensen een buiging maken voor Absalom. Maar dan strekte Absalom zijn armen uit en omhelsde hen. ⁶ Dat deed hij bij iedereen die naar de koning ging met een klacht. Zo zorgde Absalom ervoor dat alle Israëlieten hem aardig vonden.

De groep rond Absalom wordt groter

⁷⁻⁸ Vier jaar later vroeg Absalom aan David: 'Mag ik alstublieft naar de stad Hebron gaan? Ik wil daar graag een offer brengen aan de Heer. Dat heb ik hem beloofd toen ik in Aram woonde, in het gebied Gesur. Toen heb ik gezegd: 'Heer, als u mij terugbrengt naar Jeruzalem, zal ik u een offer brengen.'

⁹ David vond dat goed, en dus ging Absalom naar Hebron. ¹⁰ Maar eerst stuurde Absalom knechten naar Israël. Zij moesten tegen iedereen zeggen: 'Als jullie een trompet horen, roep dan: 'Absalom is koning in Hebron!''

¹¹⁻¹² Absalom had tweehonderd mensen uit Jeruzalem uitgenodigd voor het offerfeest in Hebron. Al die mensen gingen met Absalom mee zonder te weten wat hij van plan was. Absalom had ook Achitofel gevraagd om mee te gaan. Achitofel was een raadgever van David, en hij kwam uit Gilo. De groep rond Absalom werd steeds groter, waardoor David steeds meer vijanden kreeg.

BIBEL

út de oarspronklike talen
op 'e nij yn it Frysk oerset

yn opdracht fan it
Nederlands Bijbelgenootschap en de
Katholieke Bijbelstichting

en ûnder ferantwurdlikens fan de
Stifting Ynterstjerlike Kommisje foar de
Nije Fryske Bibeloersetting

Amsterdam – Boxtel

1978

Amnon en alle keningsoannen mei him gean.

28 No hie Absalom syn feinten opdroegen: Tink derom, as Amnon fleurich is troch de wyn en ik sis tsjin jim: Reitsje Amnon mar, – dan moatte jim him deameitsje. Wês mar net bang, ik haw it jim ommers opdroegen, wês moedich en meitsje in keardel út. 29 Absalom syn feinten dienen mei Amnon sa't Absalom har hjitten hie. Doe gongen alle keningsoannen oerein, elk sprong op syn mûldier en naaide út.

30 Wylst se ûnderweis wienen, hearde David deroer praten, dat Absalom alle keningsoannen ombrocht hawwe soe en dat der net ien fan har oerbleaun wie. 31 Doe gong David oerein, skuorde syn klean stikken en gong oer de grûn lizzen en syn tsjinstfeinten stienen der allegearre by mei stikken skuorde klean. 32 Mar Jonadab, de soan fan Davids broer Sjima, naam it wurd en sei: Myn hear moat net miene dat alle jongfeinten, de soannen fan 'e kening, dea binne. Allinne Amnon is mar dea. It wie Absalom ommers fan it gesicht ôf te lêzen, dat er dat fan doel wie, al fan 'e dei ôf dat Amnon syn suster Tamar ûntearre hat. 33 Dat mynhear de kening moat it him net sa neinimme as wienen alle soannen fan 'e kening stoarn. Allinne Amnon is ommers mar dea!

34 Mar Absalom makke dat er fuortkaam. – Doe't de jongkeardel dy't op wacht stie, de eagen rûngean liet, seach er ynienen gâns folk de wei achter him delkommen, by de berchkant lâns. [En de wachter kaam by de kening en fertelde: Ik haw manlju sjoen, dy't fan 'e kant fan Choranaïm komme, by de berchskeante lâns.] 35 Jonadab sei tsjin 'e kening: Sjoch, dêr komme de soannen fan 'e kening oan. Sa't jo tsjinstfeint sein hat, sa hat it him wol tadroegen. 36 Hy hie it noch mar krekt sein, of dêr wienen de keningsoannen al en hja begûnen lûdop te gûlen. De kening en syn tsjinniers gûlden ek alderheislikst.

37 Mar Absalom wie útnaaid. Hy wie nei Talmai, de soan fan Ammichûr, de kening fan Gesjûr ta set. David lykwols roudede dei-yn, dei-út oer syn soan. 38

Mar Absalom wie útnaaid en nei Gesjûrgien. Dêr bleau er trije jier. 39 Doe't David oer it ferlies fan Amnon hinne wie, fergong er fan ferlangst nei Absalom.

13:2 *hja wie noch faam* – d.w.s. hja wenne yn it fammehûs dêr't jongfeinten gjin tagong hienen. Kontakt ûnder fjouwer eagen wie dan ek net mooglik. Wylst Absalom en Tamar bern wienen fan David en Maäka, wie Amnon syn mem Achinoâm (3:2,3). Tamar wie dus in healsuster fan Amnon.

13:3 *Sjima* – hjit yn 1 Sam 16:9 Sjamma.

13:13 Sa'n houlik wie lykwols by de wet ferbean, sj Lev 18:9, Deut 27:22.

13:16 *Nee, myn broer* – fertaald neffens LXX. H is hjir net dúdlik, mar soe mei in lytse wizinging lêzen wurde kinne as: Mar hja sei fanwegen dit grutte kwea tsjin him: Ast my no ...

13:17 *dy* – om syn ferachting út te drukken en tagelyk de yndruk te jaan, dat hja him ferliede wollen hie.

13:19 By de rougebrûken (fgl. oant. by 1:2) komt hjir noch de hân op 'e holle; teken fan fertriet of fertwiveling.

13:21 Hjir hat LXX noch by: Mar hy foel it moed fan syn soan Amnon net lestich, want hy hâlde fan him om't er syn âldste wie.

13:23 *Twa folle jierren* – de easterling hat geduld! 13:26 *lit Amnon mei ús gean* – dy koe ommers as âldste soan de kening fertsjintwurdige.

13:32 *Jonadab* – sj. f. 5.

13:34 De wurden tusken heakken binne tafoege mei de LXX.

13:37 Talmai wie Absalom syn pake. Sj. 3:3.

13:39 De fertaling fan dit fers is net hielendal wis.

14 *David wurdt bewurke om Absalom werom te heljen*

1 Joäb, de soan fan Serûja, fernaam wol dat de kening tige langst nei Absalom hie. 2 Dat Joäb stjoerde guon nei Tekoä en liet dêr in skrandere frou weihelje. Hy sei tsjin har: Bear dat jo yn 'e rou binne, doch rouklean oan en salvje jo net mei oalje. Doch as in frou dy't al in hiel skoft rouwet oer in deade. 3 As jo dan by de kening komme, moatte jo sa en sa tsjin 'e kening sizze. En Joäb sei de frou foar wat se sizze moast.

4 Doe't de Tekoïtyske frou by de kening kommen wie, liet se har foaroer oer de grûn falle en die him hulde. Hja sei: O kening, help my! 5 De kening sei tsjin har: Wat is der oan? Hja sei: Och, ik bin widdo, myn man is stoarn! 6 En no hie jo tsjinstfaam twa soannen, en dy rekken yn it fjild slaande deilis, wylst der net ien wie om tuskenbeiden te kommen. De iene rekke de oare sa, dat er

him deasloech. 7 Mar no sit de hiele famylje tsjin jo tsjinstfaam oan. Hja sizze: Leverje de jonge dy't syn broer deaslein hat, út. Dan sille wy him deameitsje foar it libben fan syn broer, dy't er fermoarde hat. Sa bringe wy ek de erfgenamt om. Dan sille se myn lêste glimke floer doovje en sa myn man gjin namme noch neiteam op ierde litte.

8 Doe sei de kening tsjin 'e frou: Gean jo mar nei hûs ta. Iksels sil dizze saak wol foar jo regelje. 9 Dêrop sei de Tekoitske frou tsjin 'e kening: Ik en myn heite famylje sille de skuld wer krije, mar de kening en syn troan geane frijút. 10 De kening sei lykwols: As ien wat oer jo te sizzen hat, bring him dan mar by my en hy sil jo net wer lestich falle.

11 Hja sei: Lit de kening dochts de Heare jo God dêrby neame, dat de bloedwreker net noch grutter ûnheil docht en myn soan ombringt. Hy sei: Sa wier as de Heare libbet, der sil gjin hier fan jo soan op 'e grûn falle.

12 Doe sei de frou: Lit jo tsjinstfaam no noch in wurdmannich tsjin myn hear de kening sizze meie. Hy sei: Sis it mar. 13 De frou sei: Wêrom ha jo dan soks al yn gedachten tsjin it folk fan God? Want no't de kening dit útslútsel jûn hat, stiet hysels as in skuldige, omdat de kening syn eigen ferskoving net weromhelle hat. 14 Want wy moatte stjerre en binne dan as wetter, dat – ienris oer de grûn útgetten – net wer opheind wurde kin. God lykwols nimt it libben net wei, mar siket wegen om de ferskoving net te ferstjitten. 15 Welno, dat ik kommen bin om oer dizze saak mei de kening te praten is, omdat de minsken my bang makke hawwe. En jo tsjinstfaam tocht: Lit my mar ris mei de kening prate. Faaks kin de kening dizze saak foar syn slavin yn oarder meitsje. 16 De kening heart it foarfêst wol oan en sil syn slavin wol rêde út 'e hannen fan 'e man, dy't my tagelyk mei myn soan útroegje wol út Gods erfdiel. 17 Jo tsjinstfaam tocht: In wurd fan mynhear de kening sil wol rêst jaan, want mynhear de kening is krektlyk as de ingel fan God: Hy kin goed en kwea útinoar. Mei de Heare jo God mar mei jo wêze.

18 Dêrop naam David it wurd en sei:

No moatte jo my ris in tige earlik antwurd jaan op wat ik jo no freegje sil. De frou sei: Sis it mar, mynhear de kening! 19 De kening sei: Sit Joâb hjir faaks ek mei achter? De frou antwurde: Sa wier as jo libje, mynhear de kening, as mynhear de kening wat seit, dêr kin men net omhinne, nei rjochts, noch nei links net. Ja, jo tsjinstfeint Joâb, dy hat it my opdroegen en hy is it dy't jo tsjinstfaam dizze wurden ynstutsen hat. 20 Om de saak in oar oansjen te jaan, dêrom is jo tsjinner Joâb sa te wurk gien. Mar mynhear syn wysheid is gelyk oan dy fan de ingel fan God. Dat hy fernimt alles wat op ierde foarfalt.

Absalom komt werom

21 Doe sei de kening tsjin Joâb: No goed, ik sil it dwaan. Dat gean hinne, helje de jongkeardel, Absalom, werom. 22 Joâb liet him foaroer op 'e grûn falle, die him hulde en tanke de kening. Joâb sei: No fernimt jo tsjinstfeint, dat mynhear de kening my tagedien is, mei't de kening oan it fersyk fan syn tsjinstfeint foldien hat.

23 Dêrop makke Joâb him klear, gong nei Gesjûr en brocht Absalom nei Jeruzalem. 24 Mar de kening sei: Hy moat nei syn eigen hûs gean en hy mei my net ûnder eagen komme. Dat Absalom gong nei syn eigen hûs en kaam de kening net ûnder eagen.

25 No wie der yn hiele Israel gjin man sa kreas boppe alle lof as Absalom. Fan 'e fuotsoal ôf oan 'e hollekrún ta mankearde der neat oan. 26 As er him de holle beknippe liet, – want mei ferrin fan in jier moast er him altyd wer knippe litte, omdat it gewicht him te swier waard, dat hy moast him wol knippe litte – dan woegen se it hier fan syn holle: twahûndert sikkell neffens it offisiële gewicht. 27 Absalom krige trije soannen en ien dochter. Dy hiet Tamar en dat wie in frou, tige kant fan lea.

Absalom wer by David

28 Absalom wenne al folút twa jier te Jeruzalem, mar wie de kening noch net ûnder eagen kommen. 29 Dat Absalom stjoerde om Joâb om dy nei de kening te stjoeren, mar hy woe net by him

komme. Doe stjoerde er nochris om him, foar de twadde kear, mar hy woe net komme. 30 Doe sei er tsjin syn tsjinstfeinten: Sjochris: Joåb hat in stik lân njonken mines; dêr hat er koarn op. Gean hinne en stek it yn 'e brân. En de tsjinstfeinten fan Absalom stieken it stik lân yn 'e brân.

31 Dêrop kaam Joåb opsetten by Absalom yn 'e hûs en sei tsjin him: Wêrom ha jo tsjinstfeinten it stik lân fan mines yn 'e brân stutsen? 32 Absalom sei tsjin Joåb: Ja sjoch, ik haw twaris om jo stjoerd en sein: Kom hjirhinne, dan kin ik jo nei de kening stjoere om te sizzen: Wêrom bin ik út Gesjûr kommen? Ik hie dêr better bliuwe kinnen. Dat no wol ik de kening moetsje, en as ik skuldich bin, lit him my dan mar deameitsje. 33 Doe't Joåb by de kening kaam, brocht er him dat boadskip oer. Dy liet Absalom roppe en doe't dy by de kening kaam, bûgde er him foaroer nei de grûn foar de kening en de kening tute Absalom.

14:2 Tekoã lei sa'n 8 km súd fan Bethlehem (fgl. ek Amos 1:1).

14:9 D.w.s. As er net deade wurdt, sille se ús der op oansjen – en net de kening – dat wy ús net hâlden ha oan de regels fan de bloedwraak.

14:11 Hja ferget de kening op in eed; dan kin er der strak net foarwei.

14:26 200 sikkel is sawat 6 pûn.

15 *Absalom wurket op in opstân oan*

1 Dêrnei tûgde Absalom him in staasje-wein mei hynders oan en fyftich man om foar him út te draven. 2 Ek kaam Absalom der moarns betiid ôf en gong dan oan 'e kant fan 'e wei nei de poarte stean. Elkenien dy't mei ien yn 'e pleit siet en dy't nei de kening gong om rjocht, rôp Absalom by him en dan sei er: Ut hokker stêd binne jo? Sei er dan; Jo tsjinstfeint is út ien fan Israels stammen, 3 dan sei Absalom tsjin him: Ja sjoch, jo saak is earlik en rjocht, mar by de kening is net ien dy't nei jo harket. 4 Fierder sei Absalom dan: Stelden se my mar oan as rjochter yn it lân! Dan soe elkenien dy't yn in pleit- of rjochtsaak siet, by my komme kinne. Ik soe him dan wol rjocht dwaan. 5 As dan in man nei him tagang om foar him te bûgen,

dan stiek er de hân út, pakte him beet en joech him in tût. 6 Sa die Absalom mei alle Israeliten dy't nei de kening gongen om rjocht, en sa wûn Absalom de geunst fan 'e mannen fan Israel.

Absaloms opstân

7 Mei ferrin fan fjouwer jier sei Absalom tsjin 'e kening: Ik soe wol nei Hebron wolle om myn gelofte oan de Heare nei te kommen. 8 Jo tsjinstfeint hat nammentlik doe't er te Gesjûr yn Aram wenne, de gelofte dien: As de Heare my wier nei Jeruzalem werombringt, dan sil ik de Heare earje. 9 De kening sei tsjin him: Gean dyn gong mar. Dat hy gong op reis nei Hebron.

10 No hie Absalom geheime aginten nei alle stammen fan Israel stjoerd mei in boadskip: Sadree't jimme it lûd fan 'e rammehoarn hearre, moatte jim sizze: Absalom is kening wurden te Hebron. 11 En twahûndert manlju, dy't Absalom útnoege hie, gongen mei him út Jeruzalem wei, mar hja gongen yn har ûnskuld en hienen nearne gjin euvelmoed yn. 12 Doe't Absalom syn offers bringe soe stjoerde er guon om Achitofel de Gilonyt, in riedshear fan David, út syn stêd Gilo te heljen. It waard sa in hiel komplot en der kaam hieltyd mear folk by Absalom.

David op 'e flecht foar Absalom

13 Doe kaam der in boadskipper by David en dy sei: Alle Israeliten hâlde it mei Absalom. 14 Dêrop sei David tsjin al syn tsjinstfeinten dy't by him yn Jeruzalem wienen: Meitsje jim klear en lit ús útnaaie, want oars ûntkomme wy net oan Absalom. Sjoch dat jim fuortkomme, oars soed er, as er der haast achter set, ús ynhelje kinne. Dan soed er ûnheil oer ús bringe en de stêd slaan mei in skerpe swurd. 15 En de kening syn tsjinstfeinten seinen tsjin him: Sa't mynhear de kening mar wol. Wy binne ta jo tsjinst. 16 Doe sette de kening ôf mei de hiele hofhâlding achter him oan. Mar de kening liet tsien byfroulju achter te hûswarjen. 17 De kening lykwols en alle folk yn syn gefolch setten ôf en hja bleauwen stean by it 'Fiere Hûs'. 18 Al syn tsjinstfeinten trieken doe by him

Biebel

In opdracht van Liudgerstichten oet oorspronkelke toalen
in t Grunnegers overzet deur vertoalplougen van Liudgerstichten

naar haar luisteren. ¹⁷Hij riep zijn kamerdienaar en zei: 'Zet die vrouw mijn huis uit, de straat op en doe de deur achter haar op de grendel.' ¹⁸Tamar werd in haar prachtige zeekleurige lange kleed – dat droegen de koningsdochters vroeger, zo lang ze ongehuwd waren – door Ammons kamerdienaar op straat gestoot, en de deur ging achter haar op de grendel. ¹⁹Toen strooide Tamar as op haar hoofd, scheurde het lange kleed dat ze droeg doormidden, legde haar hand op haar hoofd en ging jammerend weg.

Haar broer Absalom vroeg haar: 'Heeft je broer Ammon zich aan je vergrepen? Als het zo is, moet je er maar over zwijgen; hij is nu eenmaal je broer. Trek het je maar niet al te erg aan.' En Tamar woonde van iedereen verlaten in het huis van haar broer Absalom. ²¹Koning David was woedend toen hij hoorde wat er gebeurd was. ²²Absalom wisselde geen woord meer met Ammon; hij haatte hem omdat hij zijn zuster Tamar had ontceerd.

De dood van Ammon en Absaloms vlucht

Twee jaar later wilde Absalom bij gelegenheid van het scheren van de schapen alle zonen van de koning uitnodigen om naar Baäl-Chazet, nabij Efraïm te komen. ²⁴Hij ging naar de koning en zei: 'De scheerders zijn bij uw dienaar aan het werk. Uw dienaar zou graag willen dat de koning en zijn hovelingen met hem mee gingen.' ²⁵Maar de koning antwoordde: 'Mijn zoon, wij moeten niet allemaal meegaan; we zouden je te veel last bezorgen.' En hoe Absalom ook bij hem aandrong, de koning weigerde hem te vergezellen, en gaf hem zijn zegen. ²⁶Maar Absalom zei: 'Als u niet wilt, laat dan tenminste mijn broer Ammon met ons meegaan.' De koning antwoordde: 'Waarom zou hij?' ²⁷Maar omdat Absalom bleef aandringen, liet hij Ammon en de andere zonen van de koning met hem meegaan.

Absalom gaf zijn dienaren de volgende opdracht: 'Luister goed! Als Ammon vrolijk wordt van de wijn en ik jullie het bevel geef: 'Ga Ammon neer'', dan moeten jullie hem doden. Wees niet bang, je doet het op mijn bevel. Wees moedig en gedraag je als mannen.' Toen de dienaren van Absalom met Ammon samen wat Absalom bevolen had, renden alle mannen van de koning weg; ze sprongen op hun hachters en vluchtten.

Terwijl ze nog onderweg waren, drong tot David het gerucht door: 'Absalom heeft alle koningszonen laten doden; niet één is er in leven gebleven.' ³¹De koning stond op, scheurde zijn kleren doormidden en wierp zich op de grond; al zijn hovelingen stonden met gescheurde kleren om hem heen. ³²Maar Joab, de zoon van Davids broer Sima, nam

het woord en zei: 'Laat mijn heer niet denken dat ze al die jongemannen, al de zonen van de koning gedood hebben. Alleen Ammon is dood. Sinds de dag dat zijn zuster Tamar werd ontceerd, stond al op Absaloms gezicht te lezen dat dit zou gebeuren.' ³³Mijn heer en koning hoeft zich geen zorgen maken alsof de koningszonen allemaal gedood zijn. Ik verzeker u: alleen Ammon is dood.'

³⁴Absalom nam de vlucht. Een dienaar die op de uitkijk stond, zag opeens achter zich een grote menigte de weg af komen, langs de flank van de berg. ³⁵Toen zei Jonadab tegen de koning: 'Daar komen de zonen van de koning aan; het is zoals uw dienaar gezegd heeft.' ³⁶Nauwelijks was hij uitgesproken of daar waren de zonen van de koning; ze begonnen luidkeels te wenen en ook de koning en zijn hovelingen barstten in tranen uit.

³⁷Absalom was gevlucht en was naar Talmai gegaan, de zoon van Ammichur, de koning van Gesur. David bleef rouwen om zijn zoon, dag in, dag uit. ³⁸Absalom was gevlucht en was naar Gesur gegaan; daar bleef hij drie jaar. ³⁹Ten slotte zag koning David ervan af Absalom achterna te gaan; hij had zich met de dood van Ammon verzoend.

Terugkeer van Absalom

14 Het ontging Joab, de zoon van Seruja, niet dat de koning naar Absalom verlangde; hij stuurde daarom een boodschap naar een wijze vrouw in Tekoa en liet haar bij zich komen. ²Hij zei tegen haar: 'Doe alsof u in de rouw bent; trek rouwkleren aan, gebruik geen zalfolie en gedraag u als een vrouw die al jaren over een dode rouwt. ³Ga dan naar de koning en zeg hem dit.' En Joab legde haar de woorden in de mond.

⁴De vrouw uit Tekoa ging naar de koning, boog voor hem tot op de grond, bracht hem haar hulde en zei: 'Red mij, koning!' ⁵De koning vroeg haar: 'Wat is er met u?' Zij antwoordde: 'Ach, ik ben een weduwe, mijn man is gestorven. ⁶Uw dienaar had twee zonen. Die kregen ruzie, terwijl ze buiten de stad waren, waar niemand tussenbeide kon komen en toen heeft de een de ander doodgeslagen. ⁷Het gevolg is dat het hele geslacht zich nu tegen uw dienaar gekeerd heeft en dat ze tegen mij zeggen: "Lever de broedermoordenaar aan ons uit; omdat hij zijn broer vermoord heeft willen wij hem doden. Daarmee ruimen we ook de erfgenaam uit de weg." Zo willen ze het kolenvuurtje doven dat mij nog gebleven was en willen ze verhinderen dat mijn man een naam en nakomelingen heeft op aarde.'

⁸De koning zei tegen de vrouw: 'Ga maar naar huis; ik zal uw zaak persoonlijk behartigen.' ⁹Maar de vrouw uit Tekoa zei: 'Jawel, mijn heer en koning, maar ze zullen mij en

hoalen, en dou het ain aander dood-sloagen.⁷ Mor nou het haile familie t op mie veurzain. Zai zeggen: "Kom op mit dij vent dij zien bruijer vermoord het. Nou zel wie hom van kaant moaken. Aans gaait e der dommee ook nog mit aarvenis vandeur." Ze willen mien leste sprankje hoop oetdoven en mien man zien noam en noageslacht haildaal van eerde verswinnen loaten."⁸ 'Goa mor gerust noar hoes,' zee keunenck, 'Ik zel zörren dat ales in odder komt.'⁹ 'Joa, mien heer en keunenck,' zee vraauw, 'mor den blieven ze mie en mien familie der op aankieken. Keunenck en zien troon blieven wel boeten schot.'¹⁰ 'Wël dat zeggen duurt,' zee keunenck, 'breng dij mor bie mie. Den let hai joe wel mit vree!' ¹¹'Asjeblijft, mien heer en keunenck,' zee vraauw, 'dou mie der toch n aid op in noam van de HEER, joen God, dat bloudvreker mien ellèn nait nog groder moakt. Den bin ik ja mien aander zeun ook nog kwiet.' David zee: 'Zo woar as de HEER leeft, joen zeun zel niks gebeuren.'

¹² Vraauw zee: 'Geef ie mie permizzie om nog n opmaarken te moaken?' 'Zeg t mor driest,' zee David. 'Wat is t?' ¹³ Vraauw zee: 'Woarom wil ie Gods aigen volk t aigenste aandoun wat ie zevens veroordaild hebben? Deur joen aigen zeggen bin ie ja zulm schuldeg. Ie willen ain dij ie verstöt hebben ja nait weeromkommen loaten. ¹⁴ Aan t èn kommen dou we altmoal. Wie binnen as wotter dat op grond oetgoten wordt en nait weer bie nkander zammeld worden kin. Mor God nemt t levent nait vot. t Is hom der juist om te doun dat ain dij verstöt is, nait veur altied verstöt blift. ¹⁵⁻¹⁷ Mor, mien heer en keunenck, reden dat ik bie joe kommen bin, is diz-zent: mensken hebben mie benaauwd moakt. Dou dochde ik: Keunenck komt

meschain wel veur mie op as ik hom t vertel, joa, keunenck zel wizzenzeker wel noar mie lustern en mie helpen tegen dij bloudvreker dij achter mie en mien zeun heer zit en ons beroven wil van t aarfdail dij God aan zien volk geven het. En ik dochde: Keunenck zien woord zel ons wel vree en vaailghaid geven. Want keunenck is as n engel van God. Dij wait wel wat goud en kwoad is. Dat de HEER, joen God, joe biestoon mag!'

¹⁸ Dou zee keunenck: 'Nou mout ie mie ais eerlieks antwoord geven op vraag dij ik joe stel.' 'Vanzulm, mien heer en keunenck,' zee ze, 'vraag mor.'¹⁹ 'Wait Joäb hier meer van?' vruig David. Zai antwoordde: 'Mien heer en keunenck, zo woar as ie leven: as ie wat vroagen, kin je der van gain kaant veur vot. t Is woarhaid. Joen knecht Joäb het mie persies verteld wat ik doun en wat ik zeggen mos. ²⁰ Hai het dit zo op taauw zet om t gevaal n aander aanzain te geven. Mor eerlieks woar, mien heer en keunenck, ie binnen zo verstandeg as n engel van God. Netglik wat ter op eerde gebeurt, ie hebben der wait van.'

²¹ David zee tegen Joäb: 'Goud, ik heb onnaaiert dat t mor wezen mout. Goa hèn en hoal mie dij jong!' ²² Dou boog Joäb daip en zee: 'Mien heer en keunenck, Gods zegen over joe! Daank joe wel dat ie zo goud west hebben om te doun wat ik joe vroagd heb.'²³ Dou muilk hai dat e in Gesur kwam en brochde Absalom weerom noar Jeruzalem. ²⁴ Mor keunenck zee: 'Hai mag aans naargens hêngoan as noar zien aigen hoes, hai mout mie nait onder ogen kommen.' En zo gebeurde t: Absalom ging regelrecht noar zien hoes.

²⁵ Absalom ston der om bekend dat ter in hail Israëel gainain zo'n nuvere jongkerel was as hai. Van kop tou tonen

niks op aan te maarken.²⁶ As hai t hoar der ôf kreeg – en dat mos aal joar, aans wer hom t te swoar – den woog dat wel twijhonderd sjekel.²⁷ Absalom kreeg drij jonges en ain dochter, n hail mooi wichtje, dij haitte Tamar.

²⁸Dou Absalom al weer goud twij joar in Jeruzalem woond haar zunder dat e keunenck te zain kregen haar,²⁹ raip hai Joäb bie zok om hom noar keunenck te sturen. Mor Joäb wol nait kommen, ook nait noa twijde bosschop.³⁰ Dou zee Absalom tegen zien knechten: ‘Te waiten dat Joäb n stok laand het dij aan mienent swet, doar hai gaarst op het. Goa hèn en steek dat in brand.’ Dat deden ze.³¹ Votdoalek kwam Joäb in aksie en ging op slag noar Absalom zien hoes. Hai zee tegen hom: ‘Waarom hebben joen knechten mien gaarst in brand stoken?’³² ‘Nou,’ zee Absalom, ‘ik haar joe bosschop stuurd om bie mie te kommen, om keunenck te vroagen: “Waarom bin ik ainlieks weeromkommen oet Gesur? Ik haar doar beter blieden kind. Ik wil keunenck zulm zain. As ik schuld heb, mout e mie mor doodmoaken.”’
³³Dat zodounde ging Joäb noar keunenck en vertelde hom t. David luit Absalom bie zok roupen. Dij kwam en boog daip veur keunenck. David vuil hom om haals en gaf hom n smok.

15 Dou gebeurde der dit: Absalom stelde hom n koetsewoagen tou mit n span peerden en n liefwacht van fiefteg man.² Aal mörgens ston e al vroug bie ingang van stadspoort, en as ter den ain bielangs kwam dij noar keunenck tou wol veur n rechtszoak, huil Absalom hom aan en vruig waar of hai heer kwam. As man den zee oet wat veur stam van Israël hai kwam,
³zee Absalom: ‘Heur ais, ook al stoan ie in joen recht, bie keunenck kin ie nait

terecht.’⁴ En hai ging wieder: ‘Was ik mor rechter in dit laand, den kon elk dij n zoak haar bie mie terecht, en den zol ik wel zörgen dat hom recht doan wer.’
⁵ En as ter ain veur hom op knijen valen zol, langde hai hom haand, trok hom aan zien bôrst en sluig aarms om hom tou.
⁶ Zo dee hai mit ale Isrelieten dij mit n rechtszoak onderwegens wazzen noar keunenck tou. Op dij menaaiier paalmde hai t haile volk in.

⁷Noa verloop van vaaier joar zee Absalom tegen keunenck: ‘Geef mie toch permizzie om noar Hebron te goan en doar n gelofte te volbrengen dij ik aan de HEER doan heb.’
⁸ Want dou ik in Gesur was in Aram, heb ik de HEER plechtig beloofd, as hai mie toustoan zol weerom te goan noar Jeruzalem, dat ik hom den mit ovvers vereren zol.’
⁹ Keunenck zee: ‘Goa mor gerust, mien zegen hest.’ Zo ging Absalom op raais noar Hebron.
¹⁰ Mor eerst stuurde hai stiekem zien kernuten bie ale stammen van Israël langs mit bosschop: ‘Zo gaauw as ie op bezuun bloazen heuren, mout ie zeggen: “Absalom is keunenck worden in Hebron!”’
¹¹ Bie Absalom wazzen twijhonderd man oet Jeruzalem dij as gasten nuigd wazzen. Zai haren gain kwoad in t zin en wozen van niks.
¹² Absalom haar ook Achitofel, ain van David zien roadslu, ophoalen loaten oet zien stad Gilo, om bie t overfeest te wezen. Zo wer t komplôt aal groder en aal meer lu sloten zok bie hom aan.

¹³Dou kwam der n bode bie David mit tieden: ‘Hail Israël holdt t mit Absalom.’
¹⁴ David zee dou tegen aal zien hovelingen dij doar in Jeruzalem bie hom wazzen: ‘Wie mouten der votdoalek vandeur goan veurdat t te loat is. Aans overlopt hai ons hier in stad en slagt ons apmoal dood.’
¹⁵ ‘Zo as ie willen, mien

Biebel

in de Twentse sproake

Oonder toozicht van de Stichting Twentse Bijbelvertaling
oet de oorspronkelijke talen in 't Twents oawerzat
in de Twentse sproake deur dr. Anne van der Meiden
met hölp van ne begeleidingsgroep.

oawerlast andoon.' En hoo Absalom der ok bieĳ um andrung, hee wol nich metgoan, mer hee gaf um wal zienen zeagen. ²⁶Mer Absalom zea: 'As ieĳ nich weelt, loat dan mien breur Amnon metgoan.' Mer 'n könning zea: 'Woarum zol den dan met ow metgoan?' ²⁷Mer umdat Absalom mer bieĳ um bleef andringen, leut hee Amnon met um metgoan en alle könningzöns gungen ok met.

²⁸Too bestelden Absalom ziene knechte: 'As Amnon anschöppen is deur 'n wien en ik owleu zeg: "Sloa Amnon daal", dan mot ieĳleu um doodsloa. Weas mer nich bange. Is 't nich zo dat ik 't ow opdreagen heb? Weas klook en gedreag ow as keerls.' ²⁹Too Absalom ziene knechte deuden zoas Absalom 't eer besteld had, kwamen alle könningzöns in de been en sprungen almaal op ere eagen ezzels en trökken de pöal.

³⁰Oonderwiel as ze oonderweggens warren, heurden David der van proaten dat Absalom alle könningzöns vermoord had en dat der gineen ontkömmen was. ³¹'n Könning stön op, scheurden zich de klee en gooiden zich veur de groond. En al 't deenstvolk dat bieĳ um was, scheurden ok de klee. ³²Mer Jonadab, 'n zön van David zien breur Sima nöm 't woord en zea: 'Mienen heer mot nich meanen dat ze alle könningzöns vermoord hebt, want bloots Amnon is dood. Ieĳ konden 't ja al van Absalom zien gezicht ofleazen dat hee dat in 't zin had. Al van 'n dag ofan, dat Amnon ziene zuster Tamar verkracht had. ³³No dan, loat mienen heer 'n könning 't zich nich zodöanig antrekken, as warren alle zöns van 'n könning dood, nee, bloots Amnon is ja dood.'

³⁴Mer Absalom maken dat he votkwam. Too 'n jongen keerl den op wacht

stön de ogen roondgoan leut, zag hee in éénmaal achter um nen helen trop volk ankommen, oawer de weg, bieĳ 'n bearg bieĳ langes. ³⁵Too zea Jonadab teagen 'n könning: 'Kiek, doar he'ĳ de zöns van 'n könning. Net as owwen deenstknecht 't veurspeld hef, zo is 't ok gebeurd.' ³⁶Hee had 't nog mer koald zegd, of doar warren de könningzöns al en dee begunnen slim te jammern. Ok 'n könning en al ziene deenstknechte huulden bitter.

³⁷Mer Absalom vluchten en gung noar Talmai, 'n zön van Ammichur, 'n könning van Gesur. En David rouwden dag in dag oet um zienen zön. ³⁸Absalom was vlucht en noar Gesur goan en doar höal hee dree joar too. ³⁹In 't leste lea David zich der bieĳ daal en hee zat nich langer achter Absalom an. Hee was oawer 't verrees van Amnon hen.

14 Joab, 'n zön van Seruja, had wal deur dat 'n könning verlangst had noar Absalom. Doarum stuurden hee ne bosschop noar ne vernemstige vrouw in Tekoa en leut heur kommen. ²Hee zea teagen heur: 'Ieĳ mot net doon as warren ieĳ in de rouw. Trek rouwkleer an, dooĳ roekgerei op en gedreag ow as ne vrouw dee al nen helen zet rouwt um nen verstöarvenen. ³En as ieĳ bieĳ 'n könning komt, mot ieĳ zus en zo proaten.' En Joab lea heur de weure in 'n moond.

⁴Too dee vrouw oet Tekoa bieĳ 'n könning kömmen was, böag zee deep veur um tot an de groond en gaf um eerbewies. En zee zea: 'Help mieĳ toch, mienen könning.' ⁵'n Könning zea teagen heur: 'Wat is der met ow?' Zee zea: 'Ik bin ne widdevrouw, mienen man is dood.

⁶Owwe deenstmaagd had twee zöns en dee hadden slim ruzie met mekaar. Too

ze boeten de stad warren in 't veald en der numms was um eer oet mekaar te hoalden, sleug 'n enen den aandern zo hard, dat hee um vermoordden. ⁷ Meer now zit de hele familie owwe deenstmaagd op de hoed. Ze zejt: "Leawer den jong oet den zien breur doodmaakt hef! Dan zöl wiej um doodsloan, umwille van zien breur den he vermoord hef. Zodöanig kom wiej in éénmoal van den earfgenaam of." En zo wordt 't leste keerske van hop dat in mien herte brant, oetbloazen en zo weelt ze teagenhoalden dat mienen man zienen naam en zien noageslacht nog verdan leaft op eerde. ⁸ Too zea 'n könning teagen dee vrouw: 'Goa mer noar hoes hen, ik zal 't veur ow in odder maken.' ⁹ Mer dee vrouw oet Tekoa zea teagen 'n könning: 'Joa wisse, meneer 'n könning, mer ik en miene familie kriegt toch de scheuld en 'n könning op zienen troon blif der vanzölf boeten.' ¹⁰ Too zea 'n könning: 'As der enen wat teagen ow te zeggen hef, loat um dan mer hier kommen, dan zal hee 't ow nich meer zoer maken.' ¹¹ De vrouw zea: 'Wat ik ow bidden mag, loat 'n könning UM, owwen God, der toch biejeumen, dat den bloodwreker nich nog meer blood vergöt en mienen zön umbrech.' 'n Könning zea too: 'Zo werachtig as HEE leaft, gin hoar van owwen zön zal veur de grond vallen.'

¹² Too zea dee vrouw: 'Och mienen heer 'n könning, stoa owwe deenstmaagd toch too dat zee nog 'n woord teagen ow sprek.' En hee zea: 'Zeg 't mer.' ¹³ Dee vrouw zea: 'Woarum heb iej zukswat dan in 't zin teagen God zien volk? As 'n könning zonne oetsproak döt, bescheuldigt hee dan nich zichzölf? Hee lot ja zienen zön, den hee verstötten hef, nich weerumkommen. ¹⁴ Dood goat wiej

almoal, as water bin wiej, water dat op de grond oetgötten wordt, numms kan 't meer opkriegen.

God nemp nich zo mer 'n leaven vot, Hee is der op bedach dat enen den verstötten is, nich van Um verstötten blif. ¹⁵ Now bin ik kömmen um dizze zaak an mienen heer 'n könning veur te leggen, umdat 't volk mij bange maakt hef. Owwe deenstmaagd meanden, zee zol teagen 'n könning sprekken, 't kan licht wean dat 'n könning 't veur ziene deenstmaagd opnemmen zal. ¹⁶ Want 'n könning zal wal noar mij lustern en mij wisse wa verlossen oet de macht van den man, den mij en mienen zön oet-reuien wil oet God zien earfdeel. ¹⁷ Owwe deenstmaagd meanden, 't woord van mienen heer 'n könning zol wal wat röst geaven, want net as 'n engel van God kan mienen heer 'n könning good en kwoad onderscheiden. Loat HEE, owwen God, met ow wean.'

¹⁸ Too gaf David bescheed en zea: 'Now mot iej mij ees erlijk bescheed geaven op miene vraag.' Dee vrouw zea: 'Zeg 't mer, mienen heer 'n könning.' ¹⁹ Hee zea: 'Hef Joab hier vaaks de haand in had?' De vrouw gaf um bescheed en zea: 'Zo werachtig as iej leaft, mienen heer 'n könning, as mienen heer 'n könning wat zeg, kan gin means der um hen, leenksum nich en rechtsum ok nich. Joa, owwen knecht Joab hef mij dit vroegd, hee hef owwe deenstmaagd dit verhaal inschuund. ²⁰ Um dizze zaak 'n aander anzeen te geaven, hef owwen knecht Joab dit zo bedisseld. Mer mienen heer hef de wiesheid van 'n engel van God, dat hee alns vernemp wat der zich in de weerd ofspölt.'

²¹ Too zea 'n könning teagen Joab:

‘Good dan, ik zal hier op ingoan. Goa hen en breng mij den jong Absalom weerum.’²² Joab böag zich deep tot an de groond en gaf um eerbewies en zeagenden ’n könning. Hee zea: ‘Vandage is owwen deenstknecht der van oawertuugd dat hee geunst vunden hef in owwe ogen, umdat ’n könning ingoan is op ’t verzeuk van zienen knecht.’²³ Joab maken zich kloar veur de reize en gung noar Gesur en brach Absalom noar Jerusalem.

²⁴’n Könning zea: ‘Loat um noar zien eagen hoes hen goan, mer hee mot mij nich meer oonder ogen kommen.’

Zodöanig gung Absalom noar zien eagen hoes, mer hee kwam ’n könning nich meer oonder ogen.

²⁵Now was der in Israëel gin keerl den zo ophemeld wörden as Absalom, umdat hee der zo schier oetzag. Van ziene vootzollen tot an ’t hoar op zienen kop mankeerden der heelmoal niks an um.

²⁶Hee was wend alle joaren an ’t eand van ’t joar zienen kop te loaten scheren, want ’t hoar was te zwoar wörden um ’t te dreagen. En as hee ’t dan scheren leut, dan wöag dat hoar van zienen kop zonne tweehoonderd sikkels, noar könneklieke moate.

²⁷Absalom kreeg dree zöns en ne dochter. Zee hetten Tamar en zee was ’n bezunder mooi wich.

²⁸Absalom wonden twee volle joaren in Jerusalem, mer hee kwam ’n könning nich oonder ogen.

²⁹Too stuurden Absalom volk um Joab te halen, want den mos veur um noar ’n könning goan. Mer Joab wol nich bije um kommen. Absalom reup um nog ’n moal, mer Joab weagerden vanniejs um te kommen.

³⁰Too zea hee teagen ziene knechte: ‘Kiek, Joab hef laand liggen nöast ’t miente. Doar steet garste op. Too, goa hen en stek ’t in ’n braand.’ En

Absalom ziene knechte stökken ’t veald in ’n braand.

³¹Too kwam Joab noar Absalom in zien hoes en zea teagen um: ‘Woarum hebt owwe knechte mien veald in ’n braand stökken?’

³²Absalom zea teagen Joab: ‘Ik heb volk stuurd um ow te vroagen hierhen te kommen, um ow noar ’n könning te sturen. Ik wol vroagen woarum ik fealijk oet Gesur kömmen bin. Ik had doar better blieden können. No dan, ik wol wal es oog in oog stoan met ’n könning en as ik nog scheuld heb, loat hee mij dan doodsloan.’

³³Joab gung too noar ’n könning en deu um doar bod van. Too leut ’n könning Absalom kommen. Hee kwam bije ’n könning en böag zich veur ’n könning deep veuroawer noar de groond. En ’n könning kussen Absalom.

15 Nen zet later schaffen Absalom zich ne wagen an met peerde en vieftig man um veur um oet te draven.

²Absalom kwam ’s morns ok vrog van berre en gung an de zied van ’n weg stoan bije de poorte. En as der dan enen langes kwam den ne zaak had en dee an ’n könning veurleggen wol um recht te kriegen, dan reup Absalom um en vreug um: ‘Oet watveur ne stad kom ije?’

Zea den man dan: ‘Owwen knecht keump oet enen van de stammen van Israëel’,³ dan zea Absalom teagen um: ‘Kiek, owwe zaak is earlijk en ije hebt ’t recht an owwe kaante stoan, meer bije ’n könning is der gineen den noar ow lustert.’

⁴Hee zea der bije: ‘Was der mer enen den mij as rechter anstel den in dit laand. Dan zollen ze almoal met ’n verschel of ne rechtszaak bije mij kommen können. Ik zol eer wal recht doon!’

⁵En in ’t geval den man dan nöaget kwam en Absalom eerbewies gaf, dan stök Absalom um de haand too, höal den

DIE BYBEL

DIT IS

DIE GANSE HEILIGE SKRIF
WAT AL DIE KANONIEKE BOEKE

VAN DIE

OU EN NUWE TESTAMENT

BEVAT

OORGESIT UIT DIE OORSPRONKLIKE TALE

EN

UITGEGEE IN OPDRAG VAN DIE GESAMENTLIKE
KOMMISSIE VERTEENWOORDIGENDE DIE DRIE
HOLLANDSE KERKE IN SUID-AFRIKA

GEDRUK VIR DIE
BRITSE EN BUITELANDSE BYBELGENOOTSAP
GROENTEMARKPLEIN, KAAPSTAD

1938

die koning, want hy sal my nie van jou terughou nie.

14 Maar hy wou nie na haar luister nie en het haar oorweldig en haar onteer en met haar gemeenskap gehad.

15 Toe het Amnon 'n baie groot afkeer van haar gekry, ja die afkeer wat hy van haar gekry het, was groter as die liefde waarmee hy haar liefgehad het; en Amnon sê vir haar: Staan op, gaan weg!

16 Maar sy sê vir hom: Aangaande die kwaad om my weg te stuur, dit is groter as die ander wat jy my aangedoen het. Maar hy wou nie na haar luister nie.

17 Daarop roep hy sy kneg wat hom bedien en sê: Stuur hierdie een tog van my af weg buitentoe, en sluit die deur agter haar toe.

18 En sy het 'n lang rok met moue aangehad, want sulke mantels het die koninklike dogters wat maagde was, gedra. Toe sy bediende haar buitentoe uitgebring en die deur agter haar toegesluit het,

19 het Tamar as op haar hoof geneem en daardie lang rok met moue geskeur; en daarby het sy haar hand op haar hoof gelê en aldeur geloop en uitroep.

20 En haar broer Absalom sê vir haar: Was jou broer Amnon by jou gewees? Swyg dan nou, my suster! Hy is jou broer, sit jou hart nie op hierdie saak nie. So het Tamar dan as 'n verlatene in die huis van haar broer Absalom gebly.

21 Toe koning Dawid al hierdie dinge hoor, het hy baie kwaad geword.

22 Maar Absalom het met Amnon geen kwaad of goedgepraat nie, maar Absalom het Amnon gehaat omrede dat hy sy suster Tamar onteer het.

23 En ná twee volle jare het Absalom skeerders gehad in Baäl-Hasor wat by Efraim is, en Absalom het al die seuns van die koning genooi.

24 En Absalom kom by die koning en sê: Kyk tog, u dienaar het skeerders. Laat die koning en sy dienaars tog met u dienaar saamgaan.

25 Maar die koning sê vir Absalom: Ag nee, my seun, laat ons tog nie almal saam gaan nie, sodat ons jou nie lastig val nie. En hy het by hom aangehou, maar hy wou nie gaan nie en het van hom afskeid geneem.

26 Daarop sê Absalom: So nie, laat my broer Amnon tog saam met ons gaan.

Maar die koning sê: Waarom moet hy met jou saamgaan?

27 Toe Absalom dan by hom aanhou, het hy Amnon en al die seuns van die koning met hom saam laat gaan.

28 En Absalom het sy dienaars bevel gegee en gesê: Let tog op net soos Amnon se hart vrolik is van die wyn en ek vir julle sê: Slaan Amnon dood! dan moet julle hom doodmaak. Wees nie bevrees nie; het ék julle dit nie beveel nie? Wees sterk en wees wakker manne.

29 En die dienaars van Absalom het met Amnon gedoen soos Absalom hulle beveel het, en al die seuns van die koning het opgestaan, en hulle het elkeen op sy muil geklim en gevlug.

30 Terwyl hulle op pad was, kom die gerugte by Dawid: Absalom het al die seuns van die koning doodgeslaan en nie een van hulle het oorgebly nie.

31 Toe staan die koning op en skeur sy klere en gaan lê op die grond terwyl al sy dienaars met geskeurde klere daarby staan.

32 Maar Jónadab, die seun van Dawid se broer Simea, het geantwoord en gesê: My heer moenie dink dat hulle al die jongmanne, die seuns van die koning, doodgemaak het nie, maar Amnon alleen is dood, want dit was aan die gesig van Absalom te sien van die dag af dat hy sy suster Tamar onteer het.

33 My heer die koning moet dit dan nou nie ter harte neem en dink, al die seuns van die koning is dood nie. Maar Amnon alleen is dood.

34 En Absalom het gevlug. Toe die jongman wat op die wag staan, sy oë opslaan, sien hy dat daar 'n groot skare kom van 'n pad agter hom, aan die kant van die berg.

35 En Jónadab sê vir die koning: Kyk, daar kom die seuns van die koning; volgens die woord van u dienaar, so het dit gebeur.

36 En net toe hy klaar gespreek het—daar kom die seuns van die koning aan en verhef hulle stem en ween. En ook die koning en al sy dienaars het geweene met 'n baie groot geweene.

37 Maar Absalom het gevlug en na Talmai, die seun van Ammihur, die koning van Gesur, gegaan. En Dawid het al die dae gerou oor sy seun.

38 En Absalom het gevlug en na Gesur gegaan en hy was daar drie jaar lank,

39 En die stel van koning Dawid het baie verlang om na Absalom uit te gaan, want hy het homself getroos oor Amnon, dat hy dood was.

Absalom word na Jerusalem teruggeroep.

14 TOE Joab, die seun van Serúja, merk dat die hart van die koning aan Absalom verkleef was,

2 het Joab na Tekóa gestuur en daarvandaan 'n skrandere vrou laat haal en vir haar gesê: Stel jou tog aan soos een wat treur, en trek rouklere aan; en salf jou nie met olie nie, maar hou jou soos 'n vrou wat al baie dae rou oor 'n dode.

3 Gaan dan na die koning en spreek met hom volgens hierdie woord. En Joab het die woorde in haar mond gelê.

4 En die Tekoitiese vrou het by die koning ingekom en op haar aangesig op die grond geval en gebuigengesê: Help, o koning!

5 En die koning vra haar: Wat wil jy hê? En sy sê: Voorwaar, ek is 'n weduvrou en my man is dood.

6 En u dienares het twee seuns gehad en hulle twee het met mekaar geveg in die veld; en daar was niemand om hulle uitmekaar te maak nie, sodat die een die ander verslaan en hom doodgemaak het.

7 En kyk, toestaan die hele geslag op teen u dienares, en hulle sê: Gee hom wat sy broer doodgeslaan het, dat ons hom kan doodmaak vir die lewe van sy broer wat hy vermoor het, ja ook die erfgenaam kan verdag. So wil hulle dan my vuurkool wat oorgebly het, uitdoof om vir my man geen naam of oorblyfsel op die aardbodem te laat bly nie.

8 En die koning antwoord die vrou: Gaan na jou huis, en ek sal oor jou bevel gee.

9 Daarop sê die Tekoitiese vrou vir die koning: Op my, my heer die koning, en op my familie sal die skuld rus, maar die koning en sy troon is onskuldig.

10 En die koning antwoord: Elkeen wat met jou spreek, moet jy na my bring, en hy sal jou verder nie meer aanraak nie.

11 En sy sê: Laat die koning tog dink aan die HERE u God, sodat die bloedwreker nie te veel vernieling aanrig en hulle my seun nie verdag nie. Toe sê hy: So waar as die HERE leef! nie een haar van jou seun sal op die grond val nie.

12 En die vrou vra: Laat u dienares tog 'n woord met my heer die koning spreek. En hy antwoord: Spreek.

13 En die vrou sê: Waarom het u dan so iets bedink teen die volk van God? want daardeur dat die koning hierdie woord spreek, is hy soos 'n skuldige deurdat die koning sy eie verstotene nie laat terugkom nie.

14 Want ons moet eenmaal sterwe en soos water wees wat uitgegooi word op die grond, wat 'n mens nie weer kan versamel nie; en God neem die lewe nie weg nie, maar Hy koester gedagtes om 'n verstotene nie van Hom af te stoot nie.

15 Dat ek dan nou kom om hierdie woord met my heer die koning te spreek, was omdat die volk my bevrees gemaak het. Maar u dienares het gedink: Laat ek tog met die koning gaan spreek; miskien sal die koning die wens van u dienares uitvoer.

16 Want die koning sal seker luister om sy dienares te red uit die hand van die man wat probeer om my en my seun saam uit die erfdiel van God te verdag.

17 Verder het u dienares gedink: Mag tog die woord van my heer die koning tot gerusstelling wees. Want soos 'n engel van God, so is my heer die koning om goed en kwaad te verstaan. En mag die HERE u God met u wees.

18 Toe antwoord die koning die vrou en sê: Steek tog vir my niks weg wat ek jou sal vra nie. En die vrou sê: Laat my heer die koning maar spreek.

19 Daarop vra die koning: Het Joab 'n hand in dit alles met jou saam? En die vrou antwoord en sê: So waar as u siel leef, my heer die koning! dit is onmoontlik om regs of links af te wyk van alles wat my heer die koning gespreek het; ja, u dienaar Joab, hy het my bevel gegee, en hy het al hierdie woorde in u dienares se mond gelê.

20 Om die saak 'n ander voorkomste te gee, het u dienaar Joab hierdie ding gedoen. Maar my heer is wys soos die wysheid van 'n engel van God om alles wat op die aarde gebeur, te weet.

21 En die koning sê vir Joab: Nou kyk, ek voer hierdie wens uit. Gaan dan heen, bring die jongman Absalom terug.

22 Daarop val Joab op sy aangesig op die grond en hy buig hom neer en seën die koning. En Joab sê: Vandag weet u dienaar dat ek guns in u oë gevind het, my heer die koning, omdat die koning die wens van sy dienaar uitvoer.

23 En Joab het hom klaargemaak en na

Gesur gegaan en Absalom na Jerusalem bring.

24 En die koning het gesê: Hy kan in sy huis intrek, maar my aangesig mag hy nie sien nie. En Absalom het in sy huis ingetrek, maar die aangesig van die koning nie gesien nie.

25 En in die hele Israel was daar geen man so mooi soos Absalom, so geprys nie: van sy voetsool af tot sy hoofskedel toe was daar geen gebrek aan hom nie.

26 En as hy sy hoof laat skeer—hy het dit naamlik aan die end van elke jaar laat skeer; omdat dit vir hom te swaar was, daarom het hy dit laat skeer—dan het die hare van sy hoof twee honderd sikkels geweeg volgens die koninklike gewig.

27 En vir Absalom is drie seuns gebore en een dogter met die naam van Tamar, 'n vrou wat mooi van aansien was.

28 En Absalom het twee volle jare in Jerusalem gebly sonder dat hy die aangesig van die koning gesien het.

29 Daarom het Absalom Joab laat roep, om hom na die koning te stuur, maar hy wou nie na hom kom nie; en hy het nog vir die tweede keer gestuur, maar hy wou nie kom nie.

30 Daarop sê hy vir sy dienaars: Kyk, Joab se stuk land is langsaan myne, en hy het gars daar op; gaan steek dit aan die brand. En Absalom se dienaars het die stuk land aan die brand gesteek.

31 Toe staan Joab op en kom by Absalom in die huis en vra hom: Waarom het jou dienaars die stuk land wat aan my behoort, aan die brand gesteek?

32 En Absalom sê vir Joab: Kyk, ek het na jou gestuur om te sê: Kom hierheen, dat ek jou na die koning kan stuur om te vra: Waarvoor het ek van Gesur af gekom? Dit was vir my beter as ek nog daar was. Ek wil dan nou die aangesig van die koning sien, en as daar by my skuld is, laat hy my dan doodmaak.

33 Toe het Joab na die koning gegaan en hom dit meegedeel. En hy het Absalom geroep, en dié het na die koning gegaan en voor hom gebuig met sy aangesig na die aarde toe, voor die koning; en die koning het Absalom gesoen.

Opstand van Absalom. Vlug van Dawid.

15 EN daarna het Absalom vir hom 'n wa en perde aangeskaf, en

vyftig man om voor hom uit te loop.

2 Verder het Absalom gereeld vroeg klaargemaak en langs die pad na die poort gaan staan; en Absalom het elkeen wat 'n saak gehad het om na die koning te kom vir regspraak, aangeroep en gesê: Uit watter stad is jy? As hy dan antwoord: U dienaar is uit een van die stamme van Israel—

3 dan sê Absalom vir hom: Kyk, jou saak is goed en reg, maar van die koning se kant sal niemand jou gehoor gee nie.

4 Verder het Absalom gesê: Mag hulle my as regter in die land aanstel, dat elkeen wat 'n geskil of regspraak het, na my kan kom; dan sal ek hom gelyk gee.

5 En elke keer as iemand naderkom om voor hom te buig, dan steek hy sy hand uit en gryp hom en soen hom—

6 op dié manier het Absalom met al die Israeliete gehandel wat vir regspraak na die koning kom, sodat Absalom die hart van die manne van Israel gesteel het.

7 En ná verloop van veertig jaar het Absalom vir die koning gesê: Laat my tog gaan en my gelofte wat ek aan die HERE gedoen het, in Hebron betaal;

8 want u dienaar het 'n gelofte gedoen toe ek in Gesur in Aram gewoon het en gesê: As die HERE my werklik in Jerusalem terugbring, dan sal ek die HERE dien.

9 Toe sê die koning vir hom: Gaan in vrede! En hy het hom klaargemaak en na Hebron gegaan.

10 Verder het Absalom spioene uitgestuur onder al die stamme van Israel om te sê: As julle die geluid van die ramshoring hoor, moet julle sê: Absalom is koning in Hebron!

11 En uit Jerusalem het twee honderd man met Absalom saamgetrek wat genooi was en in hulle onskuld gegaan het sonder dat hulle van die hele saak iets afgewet het.

12 Absalom het ook terwyl hy die slagoffers bring Agitófél, die Giloniet, 'n raadgewer van Dawid, uit sy stad, uit Gilo laat roep. So het dan die same-swering sterk geword en die mense aldeer meer by Absalom aangesluit.

13 Toe daar dan 'n boodskapper by Dawid kom en sê: Die hart van die manne van Israel is agter Absalom aan—

14 het Dawid vir al sy dienaars wat by hom in Jerusalem was, gesê: Maak

34 And Abessalom escaped: and the young man the watchman, lifted up his eyes, and looked; and, behold, much people went in the way behind him from the side of the mountain in the descent: and the watchman came and told the king, and said, I have seen men by the way of Oronen, by the side of the mountain. 35 And Jonadab said to the king, Behold, the king's sons are present: according to the word of thy servant, so has it happened. 36 And it came to pass when he had finished speaking, that, behold, the king's sons came, and lifted up their voices and wept: and the king also and all his servants wept with a very great weeping. 37 But Abessalom fled, and went to Tholmi son of Emiud the king of Gedsur to the land of Chamaachad: and king David mourned for his son continually. 38 So Abessalom fled, and departed to Gedsur, and was there three years. 39 And king David ceased to go out after Abessalom, for he was comforted concerning Amnon, touching his death.

1 And Joab the son of Saruia knew that the heart of the king was toward Abessalom. 2 And Joab sent to Thecoe, and took thence a cunning woman, and said to her, Mourn, I pray thee, and put on mourning apparel, and anoint thee not with oil, and thou shalt be as a woman mourning for one that is dead thus for many days. 3 And thou shalt go to the king, and speak to him according to this word. And Joab put the words in her mouth. 4 So the woman of Thecoe went in to the king and fell upon her face to the earth, and did him obeisance, and said, Help, O king, help. 5 And the king said to her, What is the matter with thee? And she said, I am indeed a widow woman, and my husband is dead. 6 And moreover thy handmaid had two sons, and they fought together in the field, and there was no one to part them; and the one smote the other his brother, and slew him. 7 And behold the whole family rose up against thine handmaid, and they said, Give up the one that smote his brother, and we will put him to death for the life of his brother, whom he slew, and we will take away even your heir: so they will quench my coal that is left, so as not to leave my husband remnant or name on the face of the earth. 8 And the king said to

34 καὶ ἀπέδρα Ἀβεσσαλώμ. καὶ ἦρε τὸ παιδάριον ὁ σκοπὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ εἶδε καὶ ἰδοὺ λαὸς πολλὸς πορευόμενος ἐν τῇ ὁδῷ ὀπισθεν αὐτοῦ ἐκ πλευρᾶς τοῦ ὄρους ἐν τῇ καταβάσει· καὶ παρεγένετο ὁ σκοπὸς καὶ ἀπήγγειλε τῷ βασιλεῖ καὶ εἶπεν· ἄνδρας ἐώρακα ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς Ὠρωνῆν ἐκ μέρους τοῦ ὄρους. 35 καὶ εἶπεν Ἰωναδάβ πρὸς τὸν βασιλέα· ἰδοὺ οἱ υἱοὶ τοῦ βασιλέως πάρεισι· κατὰ τὸν λόγον τοῦ δούλου σου, οὕτως ἐγένετο. 36 καὶ ἐγένετο ἡνίκα συνετέλεσε λαλῶν, καὶ ἰδοὺ οἱ υἱοὶ τοῦ βασιλέως ἦλθαν καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν καὶ ἔκλαυσαν, καὶ γε ὁ βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ παῖδες αὐτοῦ ἔκλαυσαν κλαυθμὸν μέγαν σφόδρα. 37 καὶ Ἀβεσσαλώμ ἔφυγε καὶ ἐπορεύθη πρὸς Θολμὶ υἱὸν Ἐμιοῦδ βασιλέα Γεδσοῦρ εἰς γῆν Μαχάδ. καὶ ἐπένθησεν ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας. 38 καὶ Ἀβεσσαλώμ ἀπέδρα καὶ ἐπορεύθη εἰς Γεδσοῦρ καὶ ἦν ἐκεῖ ἔτη τρία. 39 καὶ ἐκόπασε τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως τοῦ ἐξελθεῖν ὀπίσω Ἀβεσσαλώμ, ὅτι παρεκλήθη ἐπὶ Ἀμνὼν ὅτι ἀπέθανε.

ΚΑΙ ἔγνω Ἰωάβ υἱὸς Σαρουίας ὅτι ἡ καρδία τοῦ βασιλέως ἐπὶ Ἀβεσσαλώμ. 2 καὶ ἀπέστειλεν Ἰωάβ εἰς Θεκωέ, καὶ ἔλαβεν ἐκεῖθεν γυναῖκα σοφὴν καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν· πένθησον δὴ καὶ ἔνδυσαι ἱμάτια πενθικὰ καὶ μὴ ἀλείψῃ ἔλαιον καὶ ἔσῃ ὡς γυνὴ πενθοῦσα ἐπὶ τεθνηκότι τοῦτο ἡμέρας πολλὰς 3 καὶ ἐλεύσῃ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ λαλήσεις πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦτο· καὶ ἔθηκεν Ἰωάβ τοὺς λόγους ἐν τῷ στόματι αὐτῆς. 4 καὶ εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ ἡ Θεκωῖτις πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῆς εἰς τὴν γῆν καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ καὶ εἶπε· σῶσον, βασιλεῦ, σῶσον. 5 καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν ὁ βασιλεὺς· τί ἐστὶ σοι; ἡ δὲ εἶπε· καὶ μάλα γυνὴ χήρα ἐγὼ εἰμι, καὶ ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ μου. 6 καὶ γε τῇ δούλῃ σου δύο υἱοί, καὶ ἐμαχέσαντο ἀμφοτέρω ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐξαιρούμενος ἀνὰ μέσον αὐτῶν, καὶ ἔπαισεν ὁ εἷς τὸν ἕνα ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν. 7 καὶ ἰδοὺ ἐπανεστὶ ὅλη ἡ πατριὰ πρὸς τὴν δούλην σου καὶ εἶπαν· δὸς τὸν παῖσαντα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ θανατώσομεν αὐτὸν ἀντὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οὗ ἀπέκτεινε, καὶ ἐξαροῦμεν καὶ γε τὸν κληρονόμον ὑμῶν· καὶ σβέσουσι τὸν ἄνθρακά μου τὸν καταλειφθέντα, ὥστε μὴ θέσθαι τῷ ἀνδρί μου κατάλειμμα καὶ ὄνομα ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. 8 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν γυναῖκα· ὑγιαίνουσα βάδιζε

the woman, Go in peace to thy house, and I will give commandment concerning thee. 9 And the woman of Thecoe said to the king, On me, my lord, O king, and on my father's house [be] the iniquity, and the king and his throne [be] guiltless. 10 And the king said, Who was it that spoke to thee? thou shalt even bring him to me, and [one] shall not touch him any more. 11 And she said, Let now the king remember concerning his Lord God in that the avenger of blood is multiplied to destroy, and let them not take away my son. And he said, [As] the Lord lives, not a hair of thy son shall fall to the ground. 12 And the woman said, Let now thy servant speak a word to my lord the king. And he said, Say on. 13 And the woman said, Why hast thou devised this thing against the people of God? or [is] this word out of the king's mouth as a transgression, so that the king should not bring back his banished? 14 For we shall surely die, and be as water poured upon the earth, which shall not be gathered up, and God shall take the life, even as he devises to thrust forth from him his outcast. 15 And now whereas I came to speak this word to my lord the king, [the reason is] that the people will see me, and thy handmaid will say, Let one now speak to my lord the king, if peradventure the king will perform the request of his handmaid; 16 for the king will hear. Let him rescue his handmaid out of the hand of the man that seeks to cast out me and my son from the inheritance of God. 17 And the woman said, If now the word of my lord the king be gracious,-- [well]: for as an angel of God, so [is] my lord the king, to hear good and evil: and the Lord thy God shall be with thee. 18 And the king answered, and said to the woman, Hide not from me, I pray thee, the matter which I ask thee. And the woman said, Let my lord the king by all means speak. 19 And the king said, [Is] not the hand of Joab in all this matter with thee? and the woman said to the king, [As] thy soul lives, my lord, O king, there is no turning to the right hand or to the left from all that my lord the king has spoken; for thy servant Joab himself charged me, and he put all these words in the mouth of thine handmaid. 20 In order that this form of speech might come about [it was] that thy servant Joab has framed this matter: and my

εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ γὰρ ἐντελοῦμαι περὶ σοῦ. 9 καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ ἡ Θεκωῖτις πρὸς τὸν βασιλέα· ἐπ' ἐμέ, κύριέ μου βασιλεῦ, ἡ ἀνομία καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ἄθῳς. 10 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεύς· τίς ὁ λαλῶν πρὸς σε; καὶ ἄξεις αὐτὸν πρὸς ἐμέ, καὶ οὐ προσθήσει ἔτι ἅψασθαι αὐτοῦ. 11 καὶ εἶπε· μνημονευσάτω δὴ ὁ βασιλεὺς τὸν Κύριον Θεὸν αὐτοῦ πληθυνθῆναι ἀγχιστέα τοῦ αἵματος τοῦ διαφθεῖραι καὶ οὐ μὴ ἐξάρωσι τὸν υἱόν μου· καὶ εἶπε· ζῇ Κύριος, εἰ πεσεῖται ἀπὸ τῆς τριχὸς τοῦ υἱοῦ σου ἐπὶ τὴν γῆν. 12 καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· λαλησάτω δὴ ἡ δούλη σου πρὸς τὸν κύριόν μου βασιλέα ρῆμα. καὶ εἶπε· λάλησον. 13 καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· ἵνατί ἐλογίσω τοιοῦτο ἐπὶ λαὸν Θεοῦ; ἢ ἐκ στόματος τοῦ βασιλέως ὁ λόγος οὗτος ὡς πλημμέλεια τοῦ μὴ ἐπιστρέψαι τὸν βασιλέα τὸν ἐξωσμένον αὐτοῦ; 14 ὅτι θανάτῳ ἀποθανούμεθα, καὶ ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ καταφερόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ οὐ συναχθήσεται· καὶ λήψεται ὁ Θεὸς ψυχὴν, καὶ λογιζόμενος τοῦ ἐξῶσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐξωσμένον. 15 καὶ νῦν ὃ ἦλθον λαλῆσαι πρὸς τὸν βασιλέα τὸν κύριόν μου τὸ ρῆμα τοῦτο, ὅτι ὀψεται με ὁ λαός, καὶ ἐρεῖ ἡ δούλη σου· λαλησάτω δὴ πρὸς τὸν κύριόν μου τὸν βασιλέα, εἴπως ποιήσει ὁ βασιλεὺς τὸ ρῆμα τῆς δούλης αὐτοῦ. 16 ὅτι ἀκούσει ὁ βασιλεὺς· ρυσάσθω τὴν δούλην αὐτοῦ ἐκ χειρὸς τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ζητοῦντος ἐξᾱραί με καὶ τὸν υἱόν μου ἀπὸ κληρονομίας Θεοῦ. 17 καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· εἴη δὴ ὁ λόγος τοῦ κυρίου μου τοῦ βασιλέως εἰς θυσίαν, ὅτι καθὼς ἄγγελος Θεοῦ, οὕτως ὁ κύριός μου ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀκούειν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ πονηρόν, καὶ Κύριος ὁ Θεός σου ἔσται μετὰ σοῦ. 18 καὶ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα· μὴ δὴ κρύψης ἀπ' ἐμοῦ ρῆμα, ὃ ἐγὼ ἐπερωτῶ σε. καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· λαλησάτω δὴ ὁ κύριός μου ὁ βασιλεὺς. 19 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς· μὴ ἡ χεὶρ Ἰωάβ ἐν παντὶ τούτῳ μετὰ σοῦ; καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ τῷ βασιλεῖ· ζῇ ἡ ψυχὴ σου, κύριέ μου βασιλεῦ, εἰ ἔστιν εἰς τὰ δεξιὰ ἢ εἰς τὰ ἀριστερὰ ἐκ πάντων, ὧν ἐλάλησεν ὁ κύριός μου ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὁ δοῦλός σου Ἰωάβ αὐτὸς ἐνετείλατό μοι, καὶ αὐτὸς ἔθετο ἐν τῷ στόματι τῆς δούλης σου πάντας τοὺς λόγους τούτους. 20 ἔνεκεν τοῦ περιελθεῖν τὸ πρόσωπον τοῦ ρήματος τούτου ἐποίησεν ὁ δοῦλός σου Ἰωάβ τὸν λόγον τοῦτον, καὶ ὁ κύριός μου σοφὸς καθὼς σοφία ἀγγέλου τοῦ Θεοῦ τοῦ γνῶναι πάντα τὰ ἐν τῇ γῇ. 21 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς Ἰωάβ· ἰδοὺ δὴ ἐποίησά σοι κατὰ τὸν λόγον σου τοῦτον· πορεύου, ἐπίστρεψον τὸ παιδάριον τὸν Ἀβεσσαλὼμ. 22

lord is wise as [is] the wisdom of an angel of God, to know all things that are in the earth. 21 And the king said to Joab, Behold now, I have done to thee according to this thy word: go, bring back the young man Abessalom. 22 And Joab fell on his face to the ground, and did obeisance, and blessed the king: and Joab said, To-day thy servant knows that I have found grace in thy sight, my lord, O king, for my lord the king has performed the request of his servant. 23 And Joab arose, and went to Gedsur, and brought Abessalom to Jerusalem. 24 And the king said, Let him return to his house, and not see my face. And Abessalom returned to his house, and saw not the king's face. 25 And there was not a man in Israel so very comely as Abessalom: from the sole of his foot even to the crown of his head there was no blemish in him. 26 And when he polled his head, (and it was at the beginning of every year that he polled it, because it grew, heavy upon him,) even when he polled it, he weighed the hair of his head, two hundred shekels according to the royal shekel. 27 And there were born to Abessalom three sons and one daughter, and her name was Themar: she was a very beautiful woman, and she becomes the wife of Roboam son of Solomon, and she bears to him Abia. 28 And Abessalom remained in Jerusalem two full years, and he saw not the king's face. 29 And Abessalom sent to Joab to bring him in to the king, and he would not come to him: and he sent to him the second time, and he would not come. 30 And Abessalom said to his servants, Behold, Joab's portion in the field [is] next to mine, and he has in it barley; go and set it on fire. And the servants of Abessalom set the field on fire: and the servants of Joab come to him with their clothes rent, and they said to him, The servants of Abessalom have set the field on fire. 31 And Joab arose, and came to Abessalom into the house, and said to him, Why have thy servants set my field on fire? 32 And Abessalom said to Joab, Behold, I sent to thee, saying, Come hither, and I will send thee to the king, saying, Why did I come out of Gedsur? it would have been better for me to have remained there: and now, behold, I have not seen the face of the king; but if there is iniquity in me, then put me to death. 33 And Joab went in to the king, and brought

καὶ ἔπεσεν Ἰωάβ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν καὶ προσεκύνησε καὶ εὐλόγησε τὸν βασιλέα, καὶ εἶπεν Ἰωάβ· σήμερον ἔγνω ὁ δοῦλός σου ὅτι εὗρον χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς σου, κύριέ μου βασιλεῦ, ὅτι ἐποίησεν ὁ κύριός μου ὁ βασιλεὺς τὸν λόγον τοῦ δούλου αὐτοῦ. 23 καὶ ἀνέστη Ἰωάβ καὶ ἐπορεύθη εἰς Γεδσοῦρ καὶ ἤγαγε τὸν Ἀβεσσαλὼμ εἰς Ἱερουσαλήμ. 24 καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ἀποστραφήτω εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ τὸ πρόσωπόν μου μὴ βλέπέτω καὶ ἀπέστρεψεν Ἀβεσσαλὼμ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως οὐκ εἶδε. 25 καὶ ὡς Ἀβεσσαλὼμ οὐκ ἦν ἀνὴρ ἐν παντὶ Ἰσραὴλ αἰνετὸς σφόδρα, ἀπὸ ἵχνους ποδὸς αὐτοῦ καὶ ἕως κορυφῆς αὐτοῦ οὐκ ἦν ἐν αὐτῷ μῶμος. 26 καὶ ἐν τῷ κείρεσθαι αὐτὸν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ —καὶ ἐγένετο ἀπ' ἀρχῆς ἡμερῶν εἰς ἡμέρας, ὡς ἂν ἐκείρετο, ὅτι κατεβαρύνετο ἐπ' αὐτόν— καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους ἐν τῷ σίκλῳ τῷ βασιλικῷ. 27 καὶ ἐτέχθησαν τῷ Ἀβεσσαλὼμ τρεῖς υἱοὶ καὶ θυγάτηρ μία, καὶ ὄνομα αὐτῇ Θημάρ· αὕτη ἦν γυνὴ καλὴ σφόδρα καὶ γίνεται γυνὴ τῷ Ῥοβοὰμ υἱῷ Σαλωμών καὶ τίκτει αὐτῷ τὸν Ἀβιά. 28 καὶ ἐκάθισεν Ἀβεσσαλὼμ ἐν Ἱερουσαλὴμ δύο ἔτη ἡμερῶν, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως οὐκ εἶδε. 29 καὶ ἀπέστειλεν Ἀβεσσαλὼμ πρὸς Ἰωάβ ἀποστεῖλαι αὐτόν πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐλθεῖν πρὸς αὐτόν· καὶ ἀπέστειλεν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν, καὶ οὐκ ἠθέλησε παραγενέσθαι. 30 καὶ εἶπεν Ἀβεσσαλὼμ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ· ἴδετε, ἡ μερίς ἐν ἀγρῷ τοῦ Ἰωάβ ἐχόμενά μου, καὶ αὐτῷ ἐκεῖ κριθαί, πορεύεσθε καὶ ἐμπρήσατε αὐτὴν ἐν πυρί· καὶ ἐνέπρησαν οἱ παῖδες Ἀβεσσαλὼμ τὴν μερίδα. καὶ παραγίνονται οἱ δοῦλοι Ἰωάβ πρὸς αὐτόν διερρηχότες τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ εἶπον· ἐνεπύρισαν οἱ δοῦλοι Ἀβεσσαλὼμ τὴν μερίδα ἐν πυρί. 31 καὶ ἀνέστη Ἰωάβ καὶ ἦλθε πρὸς Ἀβεσσαλὼμ εἰς τὸν οἶκον καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἵνατί ἐνεπύρισαν οἱ παῖδες σου τὴν μερίδα τὴν ἐμὴν ἐν πυρί; 32 καὶ εἶπεν Ἀβεσσαλὼμ πρὸς Ἰωάβ· ἰδοὺ ἀπέστειλα πρὸς σε λέγων· ἦκε ὧδε, καὶ ἀποστελῶ σε πρὸς τὸν βασιλέα λέγων· ἵνατί ἦλθον ἐκ Γεδσοῦρ; ἀγαθόν μοι ἦν εἶναι ἐκεῖ· καὶ νῦν ἰδοὺ τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως οὐκ εἶδον· εἰ δέ ἐστιν ἐν ἐμοὶ ἀδικία, καὶ θανάτωσόν με. 33 καὶ εἰσῆλθεν Ἰωάβ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἀπήγγειλεν αὐτῷ, καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἀβεσσαλὼμ. καὶ εἰσῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν κατὰ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, καὶ

him word: and he called Abessalom, and he went in to the king, and did him obeisance, and fell upon his face to the ground, even in the presence of the king; and the king kissed Abessalom.

κατεφίλησεν ὁ βασιλεὺς τὸν Ἀβεσσαλώμ.